Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

20.06.2016
№34

"Спочатку ми звільнили Маріуполь, і це дало можливість відбити нам також Широкине… Український Маріуполь – це наша Перемога!" Святкування Другої річниці звільнення міста

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ “АЗОВ”

25 ТРАВНЯ НАШ ПОБРАТИМ БЕНЧ ВІДСВЯТКУВАВ БИ СВІЙ 21-ИЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

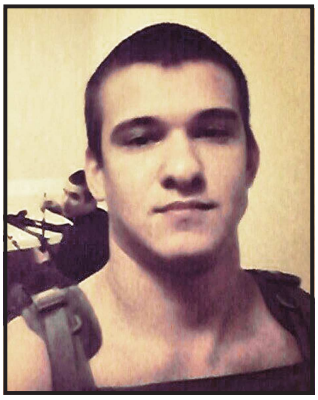

Роман Черненко, більше відомий нам як Бенч, народився 25 травня 1995 року у Дніпропетровську. Фанат "Дніпра", один із навколофутбольної фірми "Перспектива". Активний по життю, займався спортом, ніколи не відмовляв товаришам у допомозі.

У вересні 2014 року Бенч, не змирившись з ворожою агресією, приєднався до Дніпрян в АЗОВі. Опинився у розвід-диверсійній групі. Побратими-Азовці завжди згадують Бенча, з яким боролися пліч-о-пліч, не без посмішки на обличчі. Кажуть, був надзвичайно веселим та товариським хлопцем, жартував навіть у найскладніших ситуаціях. У той же час був тією людиною, на яку можна було б покластися без жодних сумнівів.

Пригадують і те, як передав мамі записку перед початком наступальної операції. Дніпрянин Бенч отримав у Широкиному численні осколкові поранення ворожою артилерією. Боровся за своє життя до останнього та, на жаль, загинув 14 лютого 2015 року, у віці 19 років, як справжній Воїн.

Боєць полку АЗОВ Бенч за проявлений героїзм у захисті суверенітету нашої Батьківщини посмертно нагороджений державною нагородою України – орденом "За мужність" III ступеня.

Бенч, ти з тих,
хто ніколи не забувається!
Назавжди у наших серцях!
Помстимося!

Навчання піхоти

В бійців АЗОВу розпочалися тренування за стандартами НАТО

На початку травня розпочалися полігонні навчання для піхотних сотень, що триватимуть декілька тижнів. Першими свої навички відпрацьовувала 4 сотня полку АЗОВ. Після неї ще третя, перша та друга сотні ОЗСП.

Замкомандира 4 сотні **Борода** запевняє, чергові полігонні навчання є корисними і незамінними. "Полк АЗОВ завдяки тому, що є найпідготовленішим бойовим підрозділом України створив програму єдиного навчання піхотних та мотопіхотних підрозділів. Стандартизація по системах і нацгвардійських, і НАТО. Тобто, все разом поєднали. І 4 сотня першою "обкатує" на полігоні ази. Ми починаємо відпрацьовувати цю нову систему. Полігонні навчання відбуватимуться у два етапи: спочатку це будуть основи, а далі ази. Ми проходимо це першими. У навчання входить окрім вогневої практики підготовка оборонних та наступальних дій. Під оборонними мається на увазі повний комплекс: і риття окопів, і розвертання взводу/роти в польових умовах, і т.д.

– Які конкретні завдання вже виконуються?

Конкретно виконуються задачі по пристрілці зброї вже на 100 метрів та дальні дистанції. Вивчається розворот в польових умовах оборонного відділенні взвод/рота, створення оборонних споруд. Тренування по протидії десанту. Також тактична медицина, яку проводять інструктора з НАТОвським досвідом. До цього всього також додаються всі "плюси" польового життя. Все ж таки, вся рота на полігоні. Підготовка побуту і тому подібне...

– За яким принципом проходить поділ на групи для навчання?

Поділ на групи, в основному, проходить по взводах. Тому що однією з основ нової системи є робота командирів, робота взводних та командирів відділень. Кожний взвод відпрацьовує зазвичай одну задачу. Основними вчителями є командири взводів, а інші дивляться на їх роботу.

– Скільки триватиме цей полігон?

Перший заїзд на полігон тривав п'ять днів. Кожна сотня заїжджає на такий термін. До того всього ще дуже стислий графік. Грубо кажучи, з 6 ранку до 10 вечора проходять заняття з годинною перервою на обід. Дуже щільний графік. Хлопці, звісно, виснажені, але всім подобається.

– Які попередні результати показують бійці? Тут же відпрацьовується вже те, що було вивчено хлопцями на минулих полігонах?

Тут, скажімо так, навички вдосконалюються. Ми відпрацьовували це в умовах, коли солдати знаходилися на службі. Тобто, вони несли караули, не у всіх виходило навчатися. Десь ми виривали час з годин несення служби, щоби потренуватися на стадіоні. А тут повноцінний польовий вихід... З ранку до вечора вони зайняті тільки тим, що вони тренуються. Напрацьовують м'язову пам'ять.

Лада

Полк АЗОВ пройшов інспекторську перевірку Нацгвардії України

Протягом п'яти днів в полку АЗОВ тривала інспекторська перевірка, яка мала на меті оцінити готовність підрозділу до виконання бойових задач, а також фізичні та стрілецькі якості бійців.

У перший день перевірки відбувся стройовий огляд та знайомство офіцерів НГУ з особовим складом полку АЗОВ. Інспектори також ознайомились з умовами проживання азовців, їдальнями та спортивними залами, які неабияк вразили перевіряючих. Далі перевіряючі оглянули місця базування бойової техніки полку.

Другий день інспекторської перевірки спецпідрозділу ознаменувався для бійців і командирів АЗОВу тестуванням їх здатностей виконувати завдання, які виникають раптово. Метою цього етапу було визначення спроможності командування підтримувати високий рівень бойової готовності підрозділу, а також готовності керувати особовим складом під час виконання службово-бойових завдань. За сигналом "Навчально-бойова тривога" військовослужбовці за вказівками командирів мали швидко екіпіруватися, отримати зброю і бути готовими для здійснення маршу. Командирам необхідно було прийняти рішення на виконання бойового завдання та вивести особовий склад у вказаний район. Після відпрацювання плану дій в штабі полку та віддання наказу, бойові підрозділи висунулися в район виконання задач, який на той час вже перевірила розвідка. Разом із бойовими підрозділами на позиції також була направлена тилова колона для забезпечення розміщення, харчування бійців та організації польового медичного пункту. Правильність та своєчасність заняття позицій перевірили офіцери інспекційної групи. Після чого підрозділи повернулися в пункти тимчасової дислокації. Подібні раптові тренування бойової готовності підрозділів дозволяють оцінити реальний стан підготовки особового складу, військової техніки, а також уміння командирів оперативно приймати рішення. Варто зазначити, що підрозділи полку АЗОВ виконали поставлені задачі значно швидше, ніж було передбачено умовами учбово-бойового завдання.

> ***"Підрозділи полку АЗОВ виконали поставлені задачі значно швидше, ніж було передбачено умовами учбово-бойового завдання.***

Наступного дня інспекція взялася перевіряти навички вогневої підготовки бійців полку АЗОВ. Головне завдання – на практиці з'ясувати навики бійців з вогневої підготовки. Інспектували піхотні підрозділи, управління та спецпідрозділи. Відтак, офіцери штабу демонстрували свої стрілецькі вміння з ПМ, а піхотні підрозділи та спеціального призначення відпрацьовували з АК першу навчальну вправу. Далі по три постріли в положенні лежачи, а ще – по 10 набоїв в положеннях стоячи, з коліна та лежачи.

Четвертий день був присвячений спортивній підготовці. Бійці полку здавали три нормативи: підтягування та біг на 100 метрів і 3 кілометри.

Останнього дня підбивали підсумки. Члени інспекторської перевірки та командування АЗОВу розглядали позитивні моменти попередніх днів та звертали увагу на ті недоліки, які ще треба усунути. Також ділились своїм баченням розвитку полку і всієї Національної гвардії України.

Нікополь

Білотур:

"Шансу втримати Крим, швидше за все, не було але закрити проект "Новоросія" задовго до його початку змогли б... "

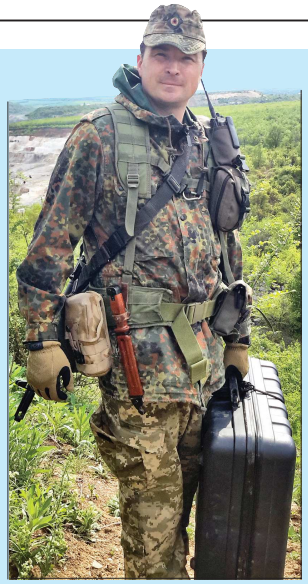

Розмова з Білотуром, командиром розвідки гаубичного дивізіону, якій ми присвятили матеріал в минулому номері "Чорного Сонця", була значно ширшою за основну тему, власне артрозвідку. Мені цікавою була думка колишнього контррозвідника, ким Білотур на час тієї ситуації, що склалась в нашій країні два роки тому, після Революції Гідності.

Під час цієї частини розмови ми обговорили дії спецслужб України та Росії, а також шанси на те, щоб відстояти Крим та не дати розпалити вогонь війни на Донбасі. Білотур, як фахівець висловив думку, що в Криму шансів у українських спецслужб майже не було, навіть якби вони робили хоч щось, а не просто здали позиції. На Сході ситуація була зовсім іншою. В України були всі шанси на успіх. Треба було проявити характер та виконати рішучі дії по відношенню до лідерів сепаратиського руху, тим самим обезголовити проросійські групи, та позбавити Росію підтримки місцевих сил.

"Якщо ми кажемо про військовий конфлікт з РФ, то тут все дуже запущено. Це я кажу, як фахівець, я звільнявся з Центрального апарату СБУ управління контррозвідувальних операцій, моєю роботою було надання методологічної допомоги начальникам відділів контррозвідки обласних управлінь. В 2005 році, коли Турчинова призначили главою СБУ, мені стало зрозуміло, що СБУ дійшло до такого ступеня деградації, що її вже реформувати не можливо, її треба створювати наново. З того часу пройшло ще 9 років цілеспрямованого знищення, тому об'єктивно ми прийшли до військової агресії з тим, що у нас практично були відсутні силові структури як такі. Коли мені досвідчений співробітник спецслужби розповідає, що я передивився 5-й канал, і це не тому, що він не фахівець, просто люди по-іншому сприймали інформацію, з того боку більше ніж з нашого. Окупація мала дві виражені стадії. Перша стадія – це анексія Криму, друга – це окупація Донбасу та спроба створення Новоросії.

В першій стадії, я впевнений, що діяти 100% ефективно можливості не було, там настільки була запущена ситуація, настільки були сильні агентурні позиції російських спецслужб, що вони фактично діяли, як у себе вдома. І в України там навряд був шанс уникнути анексії. Проте, можна було в значній мірі ускладнити цей процес. Можна було утримати частину Криму, тим самим вбити багато цвяхів в ідею анексії, та знищити юридичні підстави цього процесу. Це все не було використано. Здача йшла повна та беззаперечна. Україна не створювала жодних ускладнень для того, щоб це було здійснено.

Що стосується спроби створення Новоросії, бо я думаю план був саме в створенні Новоросії, це як мінімум лівобережна Україна, розкачати її, підняти та тим самим унеможливити перехід України на європейські рейки розвитку. Я думаю, що не стояла задача окупувати Україну, задача була повернути її під свій контроль. І от в цій частині були величезні можливості уникнути всіх цих величезних жертв та цієї крові, що ми заплатили. Справа в тому, що практично всі сили спецслужб РФ були кинуті протягом значного періоду, більше ніж півтора місяці, на забезпечення так званого референдуму в Криму. Весь цей період в усьому донецькому регіоні не відбувалось жодних сепаратиських дій. В умовах неоголошеної війни це величезний термін. За цей час можна було розгорнути контрдиверсійну і контррозвідувальні операції по зачистці цього регіону. І багато не треба було. Під будь-яким приводом посадити близько 30 ватажків, наступити на хвіст ряду місцевих феодалів і ситуація би стабілізувалась. Але цей час було злочинно втрачено, це я заявляю, як фахівець. Я розумію, що багато людей в СБУ були нездатні до реальних дій, але у СБУ, був величезний кадровий потенціал офіцерів запасу, в тому числі й я. І повірте, я далеко не один офіцер, що звертався з проханням мобілізації до лав СБУ, нас було дуже багато. Переважна більшість з нас отримали відмову. Якщо б у держави, в особі вищого керівництва, була політична воля, все це можна було б дуже швидко зробити. Але одним з моментів тут було те, що невідомо кого тоді влада більше боялась: активних патріотично налаштованих людей, які прийдуть в силові органи, особливо СБУ, чи власне Росії, яка для них завжди була близькою. Вони розмовляли з росіянами однією мовою, я маю на увазі не філологію, а стиль поведінки та ведення справ. Навіть зараз люди слабо усвідомлюють наскільки потужні позиції російського капіталу в Україні і на скільки цей капітал має вплив на тих, хто сьогодні приймає державні рішення. Вочевидь, що ці люди не готові на повномасштабну війну з Росією, навіть не військову, а економічну, санкційну та на рівні спецслужб. Саме тому і не відбулась мобілізація держави, не були застосовані ці, нові патріотичні сили. Тому шансу втримати Крим, швидше за все, не було але закрити проект Новоросія задовго до його початку безумовно ми могли. Те, що цього не було зроблено, це злочин і люди мають всі шанси, я сподіваюсь, за цей злочин відповісти. Ми створили ідеальні умови для анексії, ми ніяк не боронились. Хоча за частину Криму можна було б поборотись. Ми могли знеструмити, відключити газ, воду... Звичайно, однозначно кримчани на наступний день не вийшли б з синьо-жовтими прапорами, але вони б задумались і почали перешкоджати окупації. Це б трошки "витверезило" людей. Україна не використовувала жодних методів інформаційної боротьби. Яким чином намагалась достукатись до цих людей? Не було жодної концепції. У людей, які приймали державні рішення не було політичної волі вступити в повномасштабну війну з РФ, не лише військовими, а й всіма іншими методами, включаючи й економічні, інформаційні та інші рівні. Не було волі. А волі не було тому, що надто великий вплив російського капіталу, надто ці люди пов'язані з ним. Як спеціалісту та професіоналу мені сумно і моє сумління вимагає притягнення до відповідальності тих людей, які злочинною бездіяльністю штовхнули народ на те, що люди фактично самі змушені були захищати себе, що призвело до неймовірних втрат і це були далеко не найгірші представники нашого народу, а також надзвичайних зусиль волонтерів. Завдяки ним ми і стабілізували ситуацію. Україна за рахунок цього торпедувала проект Новоросія і сьогодні вже можна сказати, що цей проект не був реалізований. Залишився лише цей "геморой" у вигляді ДЛНР який сьогодні знекровлює, як РФ так і Україну.

На сторону ворога перейшли одиниці співробітників СБУ, але не в тому проблема, що були перебіжчики, проблема в тому, що основна маса бездіяла. Вони діяли так же, як і центральна влада, яка нічого не робила для вирішення цього питання, не відправляла їм підкріплення, не відряджала підсилення. Ці люди тепер можуть виправдовуватись бездіяльністю центральної влади. Хоча це ж очевидна істина, якщо у тебе в якомусь регіоні йдуть колосальні сигнали про те, що готуються надзвичайно неприємні для держави події і при цьому не підсилювати свої сили там – це просто безглуздя. Але ми з цим стикнулись.

Треба розуміти, що в донецькому та луганському середовищі, з точки зору психології, був своєрідний інфантилізм. Люди чітко усвідомлювали себе громадянами України, але мали образу на неї. І зрештою, ця образа вилилась в такі дії. Прекрасно знаючи, що ніякі фашисти на них не йдуть, люди кричали українським військовим: "Фашисти, каратєлі!", – абсолютно розуміючи, що це не фашисти і не карателі, інакше вони б не лягали під танки, бо були абсолютно впевнені, що давити їх не будуть. Якби вони хоча б на долю секунди припускали, що це дійсно фашисти, то ховались би по кущах та підвалах. Ще в 2004 році виявились проблеми Донецька та Луганська. Група психологів проводила аналіз психологічного стану українців по регіонам. І він показав, що в Україні, загалом, непогана ситуація з тим, як люди борються зі своїми проблемами, як вони їх розуміють, крім двох регіонів – Донецьк та Луганськ. Були просто колосальні сигнали, що люди в цих регіонах просто деморалізовані, що підсилювалось жахливим алкоголізмом, який був значно вищим, ніж загалом по країні. Ці два регіони, де люди жили в надзвичайному психологічному напруженні, накопичували негатив. Коли Україна ввійшла в стадію складних випробувань, ці люди просто психологічно не впорались і почали вірити у відверті дурниці. А москвини скористались цим. У москвинів дуже давня історія спецоперацій, а спецслужби діють ще з часів Івана Грозного. Це типова тоталітарна держава, яка все своє існування спирається на спецслужби, які лише міняли назви, але суті своєї не міняли. Ще в кінці 80-х років були розроблені основні концепції того, що спеціалісти називають комплексною агентурно-оперативною діяльністю, а в народі – гібридна війна. Це розроблялось на ґрунтовних наукових методиках. І вся міць їхніх спецслужб не могла пройти повз ці регіони. От вони і використали Донбас максимально на шкоду Україні" – Білотур.

Як бачимо, маючи чітку державну політику протягом останніх двох десятків років, Україна могла б втримати і Крим, і не допустити кровопролиття на Донбасі, проте очільники країни весь цей час займались іншими, вочевидь, більш важливими, для себе, справами. Такий підхід призвів до тієї ситуації, яку ми маємо зараз. Проте тут вина не лише влади, провина лежить на всьому населенні країни, яке дозволила купці продажних можновладців більше двох десятиліть продавати державні інтереси, руйнуючи при цьому армію та спецслужби, які займались зовсім не своїми справами, а лише обслуговували інтереси влади. Проте, отримавши анексований Крим та зруйнований Донбас, теперішня влада продовжує продавати інтереси українського народу. Тож нашою задачею є – не дозволити зробити це знову.

Нікополь

Мешканці Маріуполя згадують День звільнення міста

Ірина Миколаївна, 48 років, мешканка Маріуполя

Я пам'ятаю, як страшно було тоді, коли місто захопили. Знаєте, це таке доволі жахливе відчуття. Ти прокидаєшся зранку, думаєш, що тиша може бути показником, що все наснилося. Але проходить година-дві, і в центрі лунають якісь радянські пісні, галаси, вибухи... І розумієш, що кінець цьому може і не настати. Тоді мало уваги звертали на наші погляди. Ніхто особливо не питався, чи чекаємо ми в Маріуполі на російські танки. Ні, ми – люди похилого віку, не чекали на повернення війни. Ми хотіли спокою та мирного неба для дітей та онуків. Деякі мої приятелі підтримували те, що відбувалося. Я не знаю, чому так. Можливо, їм хотілося якимось чином повернути втрачену колись епоху. Але вони вперто відмовлялися вірити тому, що ми вже просунулися далеко вперед, і не варто дивитися в минуле. Ці місяць-півтора, коли в рідному місті вирували страшні події, коли мертвими знаходили людей, і ніхто не намагався розібратися в причинах, коли центр Маріуполя онімів та завмер, і здавалося, що надії вже нема, по вулицях мертвого міста проїхали майбутні рятівники. Я живу неподалік від місця подій, де колись розташовувався штаб ДНР. Це було 13 червня 2014 року, а я пам'ятаю той день, бо у вухах і досі стрілянина. Так голосно, неначе хтось увімкнув телевізор на усю гучність. Шоста ранку, я прокидаюся від вже знайомих звуків. Кличу сина, щоб пояснив, що відбувається. Він дізнається про всі новини раніше за мене, а потім переповідає, відкидаючи страшні моменти. Але сьогодні він стежить за новинами дуже пильно, вдивляючись кожну хвилину в екран комп'ютера. Каже, що АЗОВ почав зачистку. Тоді я не дуже цікавилася такими військовими формуваннями, тому назва мені нічого не сказала. Але інформація про те, що місто все ж таки звільнять від окупації, здавалася просто нереальною. Стрілянина та вибухи перестали лунати. За кілька годин я проїжджала біля окупованої донедавна міської ради... І серце раділо, бо над нею майорів український прапор. Тоді нас звільнили. Тоді я почала стежити за діяльністю АЗОВу. Це справді був великий день в історії нашого рідного міста. Потроху жителі оговталися від тих подій. Сумно, що деякі вже давно забули, чия заслуга їх спокій. А я досі залишаюся безмежно вдячною хлопцям з АЗОВу, які змогли ціною власних сил та здоров'я звільнити Маріуполь від війни. Дякую вам!

Сергій, 20 років, мешканець Маріуполя

Звісно, я пам'ятаю, коли звільняли Маріуполь. Ми тоді приїхали десь о десятій годині туди, де АЗОВ зачистив штаб денерів. Там була купа гільз. Бачив, що були реально запеклі бої. Після сепарів залишився опорний пункт з бетонних блоків на вулиці Грецькій. Про те, що місто будуть звільняти, дізнався з Інтернету. Зранку одногрупники написали, що їхати в університет не треба, бо щось відбувається. Почав шукати інформацію. Знайшов у якомусь пабліку, що бійці АЗОВу виїхали на штурм. Намагався відстежити весь хід подій, а коли вже написали, що місто звільнено, я спочатку не міг повірити. Бо ще на цьому тижні реально страшно було їхати в центр. Ми з друзями намагалися зустрічатися в таких місцях, що були віддалені від переходу та міськради. Потім це було нескладно, бо центр був забарикадований та перекритий, міський транспорт не ходив у той бік. Переборов тоді себе та поїхав, щоб перевірити інфу. Доїхав до Драмтеатру. Побачив, що на вулицях людей трохи більше, ніж зазвичай. Пішов у бік місця зачистки. Нікого. Тобто, є молоді люди, хтось роздивляється місце подій, але сепарів нема. Це було просто дивно. Не міг повірити в це, справді. Оговтався за кілька днів, коли стало зрозуміло, що ця зачистка спрацювала, і сепари не повернуться. Не знаю, скільки би ще нам треба було терпіти ті події, якби АЗОВ не виїхав на звільнення.

Марина, 25 років, мешканка Маріуполя

Зараз, бачите, місто виглядає живим і навіть патріотичним. Але весною 2014 року так не було. Маріуполь – промислове місто. Тут особливо яскраво вприципі бути не може, але тоді все посіріло і завмерло так, що лякало своїм виглядом. Живим був тільки маленький клаптик землі біля міськради. Але це не життя, це було схожим на бенкет під час чуми. Там постійно відбувалися якісь дивні речі: люди співали забуті гімни, хвалили дідів за перемогу, мабуть, відчуваючи власну причетність до їх героїзму... Тобто, те, що відбувалося, викликало у більшості мешканців велику відразу та бажання якомога менше стикатися з всім цим. Тому центр міста зазвичай був порожнім. Лише деякі сміливці чи то, може, прибічники ДНР під алкогольними напоями розгулювали там, попутно гальмуючи машини, що намагалися прорватися. Багато водіїв тоді чули від них: "Або ти стаєш у барикаду, або ми розіб'ємо твою тачку". Тоді машини просто розверталися і давали по газах. Не усі... Хтось і справді ставав посеред дороги і таким чином приєднувався до вакханалії. Весело не було. І страшно було не дуже. Скоріше, цікаво, бо виглядало як Апокаліпсис, про який в дитинстві передивилася багато фільмів. Але не можу сказати, що я не чекала на звільнення. Такий шок і стрес, він, можливо, доречний в якихось випадках, щоб сколихнути психіку. Але жити в цьому пеклі не хотілося б. Тому коли я дізналася, що почався штурм сепаратистів, то зітхнула, звісно, з полегшенням. Хоча це була вже третя на моїй пам'яті зачистка, чомусь, я вірила, що вона стане і останньою. Так і вийшло. Вже пізніше в той день повідомили, що місто звільнили наші армійці, нацгвардійці, і були батальйони "Дніпро-1", "Донбас", здається, і, звичайно ж АЗОВ. В мене були там знайомі хлопці, тому я одразу ж відправила їм повідомлення із щирою подякою за повернений спокій. Зараз я маю багато друзів у вже полку АЗОВ. Вони розповідають про ті події завжди із посмішкою. Не знаю, чому вони так спокійно поставилися тоді до цього завдання. Виконати, отже, виконати. Дивні, але безсумнівно сміливі бійці.

Андрій Ігорович, 56 років, мешканець Маріуполя

Чесно, я про АЗОВ мало чого знаю. Тобто, я чув, що вони брали участь у багатьох воєнних операціях, були там у Мар'їнці, Іловайську, ще десь... Але дуже за ним не стежив. Хоча, якщо взяти саме той період, коли в Маріуполі був безлад, то мене цікавили ці добровольчі військові формування. Бо я розумів, що особливо на армію можна не сподіватися. Ті завжди чекають наказу від влади, а влада все намагається вирішувати теревеньками. Розмовляють все, якісь там домовленості... Час іде, люди вмирають, а толку ніякого. Ось і у нас так було. Вже місяць влада Маріуполя була паралізована. Що саме там відбувалося, я майже не знав, бо сам рідко виїжджав туди. Вже пізніше побачив наслідки – згорілі ГУВД та міськраду. Але чув, що постійно зникали люди. Знав, що позачинялися магазини, щось там постійно грабували. Якось пограбували магазин зі зброєю, здається. А, ще кілька банків. Тому висновок напрошувався сам собою – така влада нам теж не потрібна. Не те, що мене задовольняв чи задовольняє стан речей у київській владі, але і прихильником "нової" влади ДНР я не був. А такі дії з їх боку лише дискредитували їхній рух. Ми чекали на якісь дії з боку Києва. Їх не було. Тоді у новинах сказали, що Маріуполь звільнили. Показали кадри, де бійці затримали сепаратистів. Це могло значити, що нарешті місто знову почне жити як і раніше.

Розмовляла Лада

Звільнення Маріуполя: зрив проекту "новоросія"

До 12 червня 2014 року сепаратисти контролювали приблизно 80% території Донецької і Луганської областей, на якій проживало близько 6 мільйонів жителів і вироблялося майже чверть ВВП. Під контролем бойовиків перебував і Маріуполь з заводами оборонпрому і виходом до моря!

Штурм Маріуполя українське командування спочатку планувало на 23 травня 2014 року, аби надати можливість містянам проголосувати разом з іншими українцями на президентських виборах, але згодом відмовилося від цього плану. Остаточною датою початку визволення було визначено 13 червня. У спецоперації брали участь 150 бійців спецбатальйону "Азов", 2 роти спецбатальйону "Дніпро", 2 роти Національної гвардії та спецпризначенці МВС. Блокпости на в'їздах до міста контролювали військові. Для блокування району проведення спецоперації було залучено близько 500 військовослужбовців ЗСУ та НГУ. Штурм розпочався о 5-ій ранку. У ході зачистки Маріуполя від сепаратистів було ліквідовано їхні ключові опорні точки, знищено техніку та відновлено контроль над усіма захопленими спорудами, зокрема будівлею міської ради. Відтоді місто живе мирним життям, залишаючись вразливим для терактів, найбільший з яких стався 24 січня 2015 року.

У ході зустрічі обговорення операції зі звільнення Маріуполя вирішили, що існуючими частинами армії та нацгвардії виконати цю задачу буде неможливо. Єдиний висновок, до якого тоді прийшли, – це необхідність доукомплектування і доозброєння новоствореного з учасників Майдану і очолюваного Андрієм Білецьким добровольчого батальйону міліції АЗОВ, дислокованого в маріупольському аеропорту в жахливих побутових умовах після термінового перекидання по повітрю 9 травня.

За пропозицією командира тоді ще батальйону АЗОВ Андрія Білецького, підрозділ перевели в Бердянськ, де бійці провели вогневу підготовку зі стрілецької зброї і гранатометів на місцевому напівзанедбаному стрільбищі.

Остаточною дата штурму була намічена на п'ятницю, 13 червня 2014. Штурм почався о 5 ранку з масованого обстрілу укріплень терористів з ЗУ-23/2, змонтованого на броньованій вантажівці "Пряник". Після чого пішли вперед штурмові групи "азовців", кінцевою метою яких було захоплення будівлі "Грецького банку", в якому розташовувалася штаб-квартира терористів. Коли сепаратисти почали тікати АЗОВці їх витягали з підвалів та горищ, де вони переховувались. Зачисткою особисто керував Комбат АЗОВу Білецький.

За підсумками складної операції було ліквідовано декілька бойовиків і затримано більше 20 осіб. При цьому, ніхто з мирних жителів Маріуполя серйозно не постраждав.

Протистояння між українцями і проросійськими сепаратистами розпочалося в Маріуполі майже одразу після втечі з України Януковича. Особливо проросійські сили активізувались після так званого приєднання Криму до Росії.

Приблизно з середини квітня 2014 року Маріупольська міськрада була захоплена сепаратистами. 9 травня, виконуючи накази московських кураторів, вони штурмували міське УВС – Маріуполь перейшов під їхній повний контроль. При цьому було поранено і взято в полон начальника УВС Валерія Андрощука і вбито начальника ДАІ Віктора Саєнка, бійця добровольчого батальйону міліції "Азов" Родіона Добродомова. До того ж, терористи заблокували бетонними блоками кілька вулиць у центрі міста і захопили адмінбудівлі. Міліція, СБУ і прокуратура були повністю паралізовані.

Після подій 9 травня і фактичної втрати контролю над третім за розміром містом Донбасу – Маріуполем, Україна контролювала лише маріупольський аеродром, на якому знаходилися Нацгвардійці, військовослужбовці ЗСУ та півтори сотні добровольців із батальйону АЗОВ...

У Маріуполі гучно відсвяткували Другу річницю звільнення міста

Фоторепортаж

13 червня – важливий день у новітній історії Маріуполя. Два роки тому, 13 червня 2014 року, полк АЗОВ звільнив приморське місто від озброєних сепаратистів, що тероризували його протягом кількох місяців. Тоді азовці, керуючись лише вдачею та незламним духом, провели найсерйознішу операцію. Сьогодні місто повернулося до нормального життя, оговтавшись від страшних подій дворічної давнини.

Тому влаштувати на честь дворіччя звільнення Маріуполя від окупації грандіозне свято було для полку АЗОВ першочерговим завданням. Святкування відбувалося одразу на двох локаціях – площі Свободи та в парку ім. Гурова.

Стартував захід об 11-00 з маршу військової техніки. Колона КРАЗів, СПАРТАНів, КОЗАКів та інших бронемашин, а також камуфльованих пікапів L-200, які вже стали відмінною рисою АЗОВу, проїхалася центром міста і, зробивши коло на Драмтеатрі, повернулася з піхотою на площу Свободи. Там бійці вишикувалися навпроти своєї техніки. А вимуштровані піхотні підрозділи злагоджено та показово зайняли свої місця на плацу. Присутніми на святі були і бійці інших військових підрозділів, серед яких Нацгвардія, Морська піхота, "Сокіл", Нова поліція та інші.

Опівдні розпочалося святкове нагородження. Там до маріупольців та військовослужбовців із привітальним словом звернулися Лідер Азовського руху Андрій Білецький, Міністр МВС Арсен Аваков, заступник голови Нацполіції Вадим Троян, Начальник Донецької обласної поліції В'ячеслав Аброскін, а також Народні депутати.

Андрій Білецький звернувся до гостей зі словами: *"Слава Україні! Побратими! Сьогодні ми урочисто відзначаємо другу річницю звільнення Маріуполя! Два роки тому ми зробили диво. Без втрат в особовому складі, без полонених та без зниклих безвісти ми звільнили півмільйонне місто від сепаратистів. Ця перемога увійде до славних сторінок української історії. Ця перемога була перемогою нечисельної групи людей, погано озброєних та й, власне і не підготовлених. Проте ми тоді були сильніші за всі армії світу – об'єднані волею до перемоги та Ідеєю. Ми не полишили на полі бою нашої Ідеї, і поле бою віддало нам перемогу. Сьогодні цей день – це передусім свято для Міста – вільного та мирного українського міста – центру Приазов'я. І саме сьогодні є особливі прагнення згадати, про події дворічної давнини. Згадати про ту перемогу та наслідки того, що це стратегічне місто залишилось за нами і стало справжньої Цитаделлю Духу та брамою України. Український Маріуполь – це Твердиня нашого Півдня, це плацдарм звідки почнеться і наше відновлення кордонів! Попереду на нас чекає ще довга боротьба. Ми маємо бути готові і ми маємо готуватись. І те, що ми знаємо достовірно – ця боротьба скінчиться, нашою перемогою! Ми стоїмо на своїй землі, тут наше коріння, тут наш Рід і тут наші Предки, а це означає, що ми переможемо! Здолати нас неможливо! Смерть ворогам!"*

З нагоди свята кращі бійці АЗОВу, НГУ та Нацполіції отримали нагороди з рук Міністра МВС, а це: відзнаки та наградну зброю.

О 17:00 в парку ім. Гурова почався музичний концерт, на якому на честь звільнення Маріуполя виступили популярні українські гурти: The Doox, Ot Vinta!, КораЛЛі, Joryj Kloc, та Гайдамаки. Концерт пройшов у дуже активному режимі. Маріупольці насолоджувалися українською музикою, щосили підспівували виконавцям і танцювали.

Там же, у парку, всі бажаючі мали змогу ознайомитись з технікою полку АЗОВ, скуштувати смачні народні страви та оцінити вироби українських ковалів, гончарів та інших майстрів з усієї країни.

О 22:00 на завершення свята на гостей чекало яскраве вогняне шоу.

Такого рівня заходи у Маріуполі – явище доволі унікальне. Національна культура, з якою АЗОВ вирішив познайомити жителів міста, характерна швидше для західної частини країни. Тому таке єднання Сходу та Заходу дуже важливе для маріупольців та дозволяє відчути себе справжніми українцями.

Для бійців захід також був своєрідною розрядкою. Хтось мав змогу відчути себе на рідних теренах, інші просто відпочивали та насолоджувалися цікавою та насиченою програмою. В цілому, свято пройшло весело, дружно та без провокацій, з чого можна зробити висновок, що за два роки оборони Маріуполя жителі міста стали більш відкритими для АЗОВу.

Лада

ПОЛК АЗОВ ВІДЗНАЧИВ БІЙЦІВ НАГОРОДАМИ "ЗА ВІРНІСТЬ ТА ПЕРЕМОГУ"

13-го червня, у День звільнення Маріуполя азовців, які брали в ньому участь два роки тому, а також тих, хто у підрозділі вже два роки нагородили полковими нагородами "За звільнення Маріуполя". Саме звільнення цього міста стало першою великою перемогою АЗОВу у війні з московським загарбником.

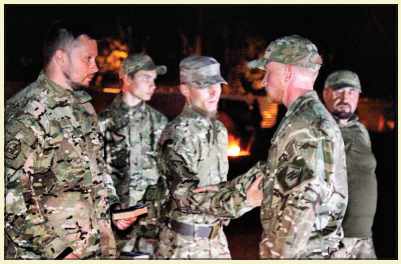

Нагородження визволителів Маріуполя та вірних полку бійців відбувалося в дуже атмосферній обстановці. Побратими, ставши по обидва боки від майданчика, де відбувалось нагородження, тримали смолоскипи та прапори полку АЗОВ. Нагороджуваним треба було пройти дорогою з факелів, в кінці якої Лідер Азовського руху Андрій Білецький вручав полкові відзнаки. Посмертно були нагороджені друг Ядро, друг Аксьон, друг Береза та друг Хома, які навічно залишаться в строю полку.

Кожен з тих, кого було нагороджено в цей день є прикладом для своїх побратимів у проявленні мужності та вірності АЗОВу.

Слава Україні!

БОРОДА ПРО ОПЕРАЦІЮ В МАРІУПОЛІ:

"Я вважаю, що Маріуполь був для АЗОВу найсерйознішим боєм за всю історію"

Борода – кримчанин, що з перших днів воює у складі полку. Всі воєнні операції він із самого початку пройшов із АЗОВом. Сьогодні він розповідає про те, чим йому запам'яталася найважливіша наразі переможна операція азовців – звільнення Маріуполя.

У нас була своя двіжуха "Патріот України" в Криму. Був Майдан, окупація Криму, двіжуха під час окупації. Брали участь у спротиві. Нас оголосили в розшук, і ми виїхали звідти. Після цього поїхали в Донецьк. Там, прикинувшись кримськими ополченцями, брали участь у ДНР кілька днів. З'ясовували інформацію. Далі поїхали в Київ, коли нас вже логічно розсекретили. Коли почали з'являтися реальні ополченці з Криму, що знали нас як "облуплених", довелося поїхати. Потрапили на "Козацький", що прихистив після Майдану всю основу "Патріоту України". Тоді все почалося. Ніхто ні про що не думав, не вірив. Не знали, що і як буде. В Донецьку просто були безлади. Війною і не пахло. Ганяли на Харків, допомагали ультрас та нашим побратимам не допустити сепаратистську сволоту на наші українські землі.

– От ви двіжували весь час то в Києві, то в Харкові, а що було далі?

Потім ми виїхали на Маріуполь. Дату точно не пам'ятаю. Двіжували в Мангуші. Тоді для всіх ми були жорстким ОПГ, бо офіційно нас не існувало. Нас утискали і міліція, і наші військові, і сепаратисти.

Ми не знали, що робити, бо проти нас і наші сили всі працювали. І ось ми потрапили в засаду. Ми потрапляємо в засаду, беремо в полон Какідзянова, і під цю справу Андрій вибиває нам право повернутися в Київ. Нам дали "зелену" за те, що здали цього бовдура в СБУ.

Ми приїхали 9 червня вранці в Київ. І годині о десятій були на "Козацькому", і вже за кілька годин вилетіли на Маріуполь. Якраз коли безлади були. Потім був аеропорт. Нам сказали: "Беріть, хлопці, багато боєкомплектів, їжу не беріть, бо летите на одну ніч". Коли на третій день нам привезли їжу, все було дуже погано. Бо води не було, а все, що взяли, ділили по стакану води на брата. Їжі не було взагалі, бо ніхто її не брав. Марік тоді був сепарським, і стояв блокпост на в'їзді. З'їздити не можна було, щоб купити поїсти. Три дні ми дико голодували. Зараз я знову їжею перебираю, а тоді я довго після того голоду їв, що дають.

– Давай про зачистку Маріуполя

Поїхали на полігон. Ми знали, що ось-ось буде штурм, і поїхали його відпрацьовувати. Телефонує Білецький і каже: "Зараз буду. Готуйтеся". Прилітає і каже: "Чечен вийшов, йде погоня, в нас такого шансу більше не буде". І ми просто з полігону їхали в Маріуполь. Але все це розтягнулося на добу, ночували в аеропорту. А близько 4 ранку погнали туди.

Нас вивезли прямо до барикад. Ми про це не знали. Я стою собі, піднімаю голову, і якраз трохи вище над головою вмятина від кулі. Я зрозумів: от вона – баррикада... а далі був бій...

Впринципі, я вважаю, що Маріуполь був для АЗОВу найсерйознішим боєм за всю історію. Якщо порівнювати підготовку нашу та рівень бою, то у всіх інших і наша підготовка була кращою, і озброєння. Для Маріуполя ми взагалі не були готові ніяк. Що таке екіпування, взагалі ніхто не розумів. Тобто, це один магазин запасний максимум. У мене сумка скидання з мусорних пакетів була зроблена. Взагалі, що таке сумка скидання, в принципі ніхто не знав. Ми начиталися, і я зробив собі сам. Тобто, це був, грубо кажучи, для нас найсерйозніший бій.

Йшли трьома групами. Боцман – по Грецькій, ми – по Георгієвській. Там двома групами – з одного боку група Білецького, а з іншого – Черкаса. Потрапили під вогонь зі старту. Там сиділа одна-дві людини. Група Боцмана потрапила під серйозніший вогонь. Але вони були краще озброєні.

Якщо казати що найбільше запам'яталося, то це ЗУшка. Коли відпрацювала, і ми взяли барикаду, виявилося, що там стояли відра із вибухівкою. І ЗУшка ненавмисно перебила дріт, а так би все... була б біда.

– Як вам вдавалося проводити операції, не маючи нічого? На чому все будувалося?

Як? А ось так: "А, погнали!" Насправді, і Широкинська операція, і Іловайська операція, Новий світ... Тупо на фарті. Перші операції були саме на удачі. Ніхто не думав... Ми коли вночі лізли на барикаду, почало свистіти. І всі такі: "Снайпер!" Зараз би всі вже впали і розповзлися, а тоді дивилися, звідки ж він стріляє. Так прикольно, коли по тобі снайпер стріляє. На удачі та якійсь силі духу, на молодому завзятті. Тоді ми думали, що всі нас люблять, а зараз ми боремося за себе, за свою ідею.

Боцман правильно сказав на святкуванні дворіччя АЗОВу: "Жорсткіше, можливо, і буде, але так романтично вже ніколи". Якась романтика, наївність дитяча... Прикольно було. Ми перемагали тому, що були правими. Бо хто правий, той перемагає.

– Давай припустимо, що операція по звільненню Маріуполя проводилася би зараз? Що б у ній змінилося?

Я б взяв десять людей та за 15 хвилин зачистив цю барикаду. Зараз ми знаємо різні моменти пересування, зараз ми можемо визначати швидкість, що стріляє в тебе і з якого боку по слуху. У нас більше досвіду. Тоді було завзяття, але ніяких вмінь. Зараз би чітко встали, не ховаючись, поперли, прицільно стріляючи та вражаючи мішені.

Зі зброї я б ще додав до РПГ та автоматів АГС. Беспілотник, якщо б був, запустили про всяк випадок. Підстольниками б закидали все здалека. Там дистанція – 100 метрів, прицільно би все клали в бійниці.

Лада

"...Якби Хорст не передав мені свою каску, він не отримав би поранення" – розповідь про операцію звільнення Маріуполя офіцера СБ полку АЗОВ – Собера

До 13 червня ми півтора місяці готувались, тренувались та проводили планування подальших дій. Багато було проведено розвідувальної роботи.

Поки готувались, заїжджали в місто, викрадали сепарів, допитували та здавали міліції та СБУшникам, що правда результату з цього було не багато, бо більшість вони відпускали. Сепари погано контролювали Маріуполь. Не були максимально перекриті входи-виходи. Вони, як і ми тоді, теж були не професійними військовими. Така тенденція була протягом всієї війни, що ми постійно зустрічаємо не професійних, не підготовлених, таких же, як і ми людей. Просто нам, десь більше щастило і удача була на нашому боці. З часом вони теж вчились і тактиці, і стратегії, і артилерія їх стала стріляти більш прицільно. А так, переважно були п'яні орки, які стояли на блокпостах або патрулювали вулиці, і яких було легко обійти в цивільному одязі та транспорті з донецькими номерами. Підключали такі ресурси і спокійно пересувались по Маріуполю. Ми намагались отримувати інформацію таким чином, щоби не привертати до себе уваги. Проте були і більш складні операції з прикордонниками. Організовували "льожки", затримували сепаратистів. Я, Апіс та Іспанець одного з перших затримали людину, яка вивозила групи в Ростов для військової підготовки. А вже пізніше затримали одного з тих, хто вже пройшов підготовку в одному з таких таборів. Від них ми отримали багато інформації та контактів. Їх передали СБУ, а інформацію далі відпрацьовували самостійно.

"...Якби Хорст не передав мені свою каску, він не отримав би поранення" – розповідь про операцію звільнення Маріуполя офіцера СБ полку АЗОВ – Собера

12 червня ми знаходились на полігоні та тренувались, я тоді був командиром групи фіззахисту. Тоді з'явилась інформація, що угрупування противника почало залишати місто. Тож звільнення Маріуполя – це була більше операція переслідування відступаючого противника, яка перейшла у штурм міста. Ми заїхали в аеропорт, ледь вмовили військових надати підтримку та виділити техніку. Вони нам виділили лише ЗУ-23-2, яка допомагала відпрацьовувати барикади. А далі вийшла така поліцейська спецоперація з зачистки ворожого укріпрайону на перетині вулиць Грецької та Італійської, де були барикади. Все відбувалось в поспіху. Одним з найбільш пам'ятних моментів для мене був в'їзд в місто... Я знаходився в кузові пікапу, і у мене не було каски. Вона була в мого друга Хорста, який їхав всередині машини. Ми очікували, що обстріли почнуться з самого початку і ворог дасть доволі жорсткий відпір, тож Хорст зняв свою каску і передав її мені. Коли почався штурм і ми просувались житловими кварталами та через барикади, Хорст попав під обстріл і куля відрекошетила йому в голову. Тобто, якби він не передав мені свою каску, не отримав би поранення...

Загалом операція пройшла без особливого спротиву. У них був БРДМ в центрі, який ми знищили. З паралельної вулиці заходив Палій з "Утьосом", а з нашої сторони ЗУшка. БРДМ загорівся, а пізніше в ньому знайшли двох убитих. Далі, близько 30-40 чоловік ми знаходили по підвалах та взяли їх живими. Це були ті, хто стояв на барикадах. Приємно було те, що одразу після штурму, як-тільки ми звільнили центр міста, люди почали виходити на балкони з українськими прапорами. Маріуполь, до речі, одне з небагатьох вдячних міст. Люди знаходились, здається, 35 днів під контролем сепарів, побачили разючу різницю між тим, що було в ДНР, а це переважно грабежі та зґвалтування, процвітали алкоголізм та наркоманія на блокпостах, відповідно місто було під жорстким терором, і коли його звільнили українські війська, то одразу міф про "руський мір" розвіявся. Пізніше маріупольці ще познайомились з "руським міром" коли на "Східний" прилетіли російські "гради", але це вже була передумова для Широкинської операції.

За маріупольську операцію 200-х у нас не було. 5-6 300-х, один з них важкий. Тому, в цілому, все пройшло досить вдало.

– Зараз, маючи дворічний бойовий досвід, як би ти змінив план операції чи дії на місці?

Маріуполь – це була наша перша не підготовлена операція. У бійців АЗОВу був мінімальний досвід користування стрілецькою зброєю, тактики та інших військових нюансів. Тому, зараз, передивляючись абсолютно всі наші військові операції, які ми проводили в процесі отримання досвіду та його накопичення, не скажу, що ми б кардинально щось зробили по-іншому, але однозначно, впевненості та розуміння було б більше. Ми б почували себе більш впевнено. Багато тактичних моментів відпрацювали б зовсім інакше – переміщення, робота двійками, трійками, п'ятірками. Зараз у нас вже є розуміння того, як проводяться зачистки, штурми та рейди. На той момент ми ділились на шістки, пересувались трійками, але це було не професійно. А оскільки стратегію розробляли Боцман та Душман, кращі розуми працювали над цією операцією, тому якихось зауважень, або як би я переграв стратегію, сказати не можу.

Нікополь

Коріолан: конфлікт Плебейського та Героїчного

"Його натура надто благородна..."

"Коріолан" (Трагедія про Коріолана) – трагедія великого англійського драматурга Вільяма Шекспіра, заснована на античних життєписах напівлегендарного римського вождя часів Республіки Гнея Марція Коріолана, джерелом яких послужили праці Плутарха й Тита Лівія. Образ цього античного героя ліг в основу драматичного трилера Рейфа Файнса, відомого своїми яскравими ролями привабливих Лиходіїв (чия небезпечна харизма, до слова, має одну природу і з архетипами Героїв, нині настільки далеких від вульгарного масового суспільства), знятого за мотивами цієї трагедії, яка сягає глибини тисячоліть (!) – один з найкращих фільмів про суть того, що зветься аристократичним світоглядом, значенням нерівності за народженням, про те, що ми описуємо як військовий, кшатрійський тип мислення, що веде до героїчної Смерті, на шляху до якої, втім, Герой "значно частіше вбиває інших"... Тип мислення, народжений тією самою Породою сім'ї Коріолана, чужий міщанському духу плутократичних ляльководів і натовпу.

Власне, про мерзотність плебейської душі й Душі Героя, яка протистоїть їй, і йдеться у розповіді. У картині зберігається оригінальний шекспірівський стиль, але при цьому режисер переносить дії з давньоримських вулиць у сучасний антураж війни метрополії й повсталої провінції, що актуально як ніколи для сьогоднішньої України.

"Кров мужу личить більше,
Ніж золото трофеїв"

Можливо, саме старовина джерела римської трагедії надає цьому твору особливий профетичний сенс, адже, як вважають традиціоналісти – "чим древніше, тим священніше", і перед нами, крізь канву подій, проявляється найважливіше – характер особливої породи людей – як Коріолана, так і його матері, їхнього оточення, в боротьбі з тими, чиї душі зачахнули, так і не народившись, – з плебсом, який становить значну частку людського роду, чиї стандарти мислення й життєві настанови стали обов'язковою нормою для усіх сьогодні...

Як 2000 років тому, так і сьогодні Породи Людей ті самі, і проблеми між ними за своєю внутрішньою суттю залишаються такими самими, змінюється лише масштаб протистояння Двох Природ і їхніх природних Доктрин, масштаб придушення кращого, про що здогадувалися філософи античності, лицарі-поети середньовіччя і візіонери націонал-романтизму 20 століття, так само як і ми, продовжувачі Традиції, Ті, Хто Зберігає Вогонь...

У ході вивчення цього Міфу, видно подібність між Марцієм і середньовічним Героєм-лицарем Роландом, Беовульфом – вони горді, вони, немов нарциси, упиваються своєю військовою доблестю. Соратник Роланда так описував його: "Він дуже гарячий і гордовитий" – ті самі риси є й у Марція. Не маючи чіткого опису зовнішності, ми можемо припустити в них біляві північні риси: вони красиві лицем і станом, але зарозумілі. Це те, що антропологи виділять згодом як "нордичну рису", а саме "нордичну військову рису". Як і Роланд, Марцій завжди постає у військовій подобі. Навіть у мирний час в сенаті кидається у вічі контраст між Героями й рештою учасників Міфу. Перш за все, вони – воїни, навіть у повсякденному житті. І гордовитість у них межує з чесністю, яку ніяк не можна назвати пустопорожньою балаканиною – вона полонить своєю правдивістю.

Описуючи результат трагедії, сам автор перелічує причини, що призвели Героя до загибелі, так: "Слава, що запаморочила йому голову", "Гордість, що супроводжує удачу" – таким може бути розуміння фільму для "простого глядача", але для нас Стрижнем Трагедії є внутрішній зміст цього твору, – людська нерівність, що змушує Коріолана бути таким, яким він є, в протистоянні аристократичного й плебейського мислення, Божественного і Звіриного в людях і, нарешті, Над– і Недо-людського як антагонізмів.

"...Тризуб Нептуна бачачи й громи
Юпітера, не буде він хвалити
Богів. Його уста не зрадять серця,
Язик говорить те, що серце скаже,
І в гніві слово "смерть" він забуває"

Його характер створений алхімічною формулою "говорю, що думаю", сполученої з непідкупними принципами, яка тече в його королівській блакитній крові. Марцій виявляється не здатним протистояти зграї демагогів із сенату, і, подібно іншому герою популярної кінострічки Максимусу ("Гладіатор" 2000 року), виявляється відкинутим тими, для кого він стояв опорою.

Не плачте!
Швидко попрощаймось! Гідра
Стоглава з дому виганяє. Мамо,
Де сміливість твоя? Мене ти вчила,
Що скрута – то випробування духу,
Що все звичайне –
для людей звичайних;
Що по спокійнім морі всі човни
Чудово плавають; що натиск бурі
Витримують лиш чесні й благородні.
Мене ти навантажувала змалку
Важкими заповідями чеснот;
Засвоїв я: те серце нездоланне,
*Що їх напам'ять знає..."**

Олексій Льовкін

У ще трьох великих містах України з'являться вулиці на честь полеглих бійців АЗОВу

У Дніпровському районі Запоріжжя проїзд Ширшова перейменують на честь загиблого Азовця – Сергія "Француза" Бурлаки. Проїзд розташований у кварталі між вулицями Портової, Незалежної України, Лобановського і Трегубенко.

Цьому рішенню передувала велика і кропітка робота. Активісти Цивільного Корпусу АЗОВ Запоріжжя, які за підтримки Центрального штабу ЦК АЗОВ подали лист-звернення до Запорізької обласної державної адміністрації, дякують за підтримку комісії з питань ліквідації символів тоталітаризму, яка сприяла перейменуванню проїзду з радянської назви на проїзд імені загиблого бійця полку АЗОВ Сергія "Француза" Бурлаки.

Вдова "Француза" так само висловила свою вдячність усім причетним до цієї події людям, яка є дуже цінною для родини загиблого Героя.

Сергій Бурлака, більш знайомий побратимам-Азовцям під позивним "Француз", героїчно загинув 24 березня 2016 року під Павлополем, підірвавшись на ворожій міні під час виконання бойового завдання. Він як завжди йшов попереду, прикриваючи підрозділ. Похований Герой на малій батьківщині – у Василівці. У бійця залишилися дружина і дві маленькі доньки. Односельці і побратими згадують Сергія як сміливого і рішучого чоловіка. З самого початку конфлікту на Донбасі він готувався, тренувався, вдосконалював себе, і як тільки підросла молодша донька – відправився на фронт.

Імена полеглих бійців полку АЗОВ увіковічать і в Одесі. Днями очільник Одеської області підписав розпорядження "Про перейменування об'єктів топоніміки у населених пунктах Одеської області", проект якого був розроблений на основі пропозицій державницьких організацій, у тому числі Цивільного Корпусу АЗОВ та народних депутатів України Андрія Білецького та Олега Петренка за численними зверненнями одеситів.

Згідно розпорядження, три одеських вулиці будуть названі на честь полеглих 15 лютого 2015 року у Широкинській наступальній операції одеситів – бійців полку АЗОВ. Вулиця Лібкнехта відтепер носитиме ім'я Миколи Троїцького (псевдо "Акела"), вулиця Ленінградська стане Олександра Кутузакія (псевдо "Кутуз"), а вулиця Чапаєва – В'ячеслава Кирилова (псевдо "Козак").

У Білгороді-Дністровському, де пройшло дитинство В'ячеслава "Козака" Кирилова, місцева громада також назвала вулицю на його честь.

У Миколаєві, у свою чергу, з'явиться вулиця на честь Азовця "Балагана". 20 травня голова Миколаївської облдержадміністрації Вадим Меріков, в рамках виконання Закону про декомунізацію, підписав розпорядження про перейменування 310 топонімів в місті та області.

Цивільний Корпус АЗОВ активно брав участь в процесі декомунізації і цього міста. Головою штабу миколаївського ЦК АЗОВ було запропоновано 15 топонімів, з котрих облдержадміністрація узгодила 10 топонімів в місті та області.

Серед запропонованих пропозицій в Миколаєві знайшла підтримку з'явитися вулиця Андрія "Балагана" – російського добровольця тоді ще батальйону АЗОВ, який загинув при штурмі Мар'їнки. Андрій "Балаган" тривалий час жив в Миколаєві, брав участь в місцевому Майдані, в тому числі в розгоні сепаратистів 7 травня, та брав участь у вже історичній для України операції зі звільнення Маріуполя.

Тепер імена Героїв-Азовців закарбуються у їх рідних містах навіки та завжди нагадуватимуть про їх подвиг!

Маріанна

Боєць полку АЗОВ став срібним призером Маріуполя з міксфайту

Азовець з позивним Хім взяв участь у відкритому кубку СК "Стимул" з міксфайту. Нещодавно боєць 4 сотні виборов перемогу на чемпіонаті України з військово-спортивного багатоборства. Бій у Маріуполі дався йому дещо складніше, адже лишилася фізична втома від попередніх змагань. Боротьба була справді запекла, але азовець йшов до перемоги, не зважаючи на травму руки і зламану щелепу. Нагородою ж стало друге призове місце. Хім також активно займається спортом в полку, він став призером і на азовській спартакіаді, виборовши нагороди в силовому триборстві та крос-фіті.

– Хім, розкажи, з чого починався твій спортивний шлях? Як ти прийшов у спорт?

Залежно від того, у який саме спорт. (*усміхається – авт.*) Я починав займатися футболом. Десь у років шість почав займатися цим видом спорту. Прозаймався десь роки тричотири. Потім зрозумів, що в житті мені знадобиться зовсім інше. Сподобався бокс. Усі мої друзі були старші за мене, хотілося бути такими ж сильними, як і вони. Пішов на бокс у десять років. Займався близько двох років. Мені там, здається, ніс зламали. Щось в мене з носом було, нормально набили його. Мама почала плакати: "Навіщо воно тобі треба?" Знаєш там, голову відіб'ють. Коротше, рік я не займався нічим.

Потім пішов на тайський бокс. Позаймався десь чотири роки. Пізніше мені ще двічі зламали ніс. Ще травми були. В результаті, після третього разу, коли ніс зламали, робили пластику, щоб він рівний був і я міг нормально дихати. Сказали: "Все, йди на танці". Рік ще займався пауерліфтингом, де взяв неофіційний розряд КМС.

– Які змагання були, які нагороди отримував?

Особливо нічого такого не було. В мене дуже велика вагова категорія, з моїм маленьким зростом в юніорах крім обласних змагань мені нема чого було робити. Я займався просто для себе, але спарингувався завжди з КМС-ами на рівні.

Для того, щоб стати Чемпіоном України... В мене був тоді зріст 165, напевно. А виступав у категорії 57-60. А в 60 кг виходили хлопці 190 ростом, розумієш? В юніорах для мене це було проблемою. Зараз, коли я виріс, став набагато сильнішим фізично, я можу закінчувати бої достроково, і те, що більшість моїх суперників набагато вищі за мене, – це зовсім не проблема.

– А в яких змаганнях ти брав участь вже в АЗОВі?

У Азовській Спартакіаді. Силове триборство і крос-фіт. Зайняв друге місце у крос-фіті та трете місце у триборстві. Хлопець, що зайняв перше місце в крос-фіті, обігнав мене на один повтор.

– Знаю, що ти нещодавно взяв перемогу у змаганнях? Що це за змагання, розкажи про них?

Поїхав на Чемпіонат України спочатку в Харків з воєнно-спортивного багатоборства від військової частини 3057. Став Чемпіоном України по версії Б-4* Приїхав сюди, на базу. Хотів поїхати на турнір "Іду на Ви" знову ж у Харків. Думав, що там будуть серйозні хлопці у моїй ваговій категорії. Але вирішив спочатку виступити на змаганнях у себе в місті. Коли побачив бої на турнірі "Іду на Ви" у своїй ваговій категорії, зрозумів, що у мене були всі шанси.

А міські змагання з міксфайту були доволі "продвинуті". Там прийшло багато людей: близько двохсот-трьохсот глядачів та близько 50 учасників. Провів там три боя. Бився в категорії до 77 кг. На перший бій вийшов проти доволі дорослого суперника років тридцяти. Фізично він був дуже сильним. Закінчив я достроково, нокаутом. На другий бій вийшов проти хлопця, котрий до того переміг сильного бійця достроково. Хлопець був вже КМС-ом і бився по дорослих, коли я ще був юніором. А ще він був вищим за мене голови на дві. Ми з ним гарно "зарубилися". Перемогу віддали мені. Але він зламав мені щелепу, набив око, ніс. Третій бій теж був проти міцного хлопця, де я бився вже зі зламаною щелепою. З усіма травмами. Він вже був у нокдауні. Ще б трохи, і я закінчив бій достроково, але невдало впав на руку. Вивих руки. Зайняв друге місце.

– Які корисні навики ти виніс для себе з бою? Що отримав від участі?

Задоволення. Зрозумів, в чому треба прибавити, і що треба ще напрацьовувати.

– Як під час служби в АЗОВі ти покращуєш свої навики?

За допомогою свого командира Гатті. Він нас тут тричі на день ганяє. А потім я ще четвертий раз після муштри у залі займаюся. (*Сміється – авт.*)

– Чи маєш якісь спортивні плани на майбутнє?

Ой, ну не знаю... Стати, напевно, Чемпіоном світу. Хто ж про це не мріє з професійних спортсменів? Насправді, дуже хочу "просунутися" по змішаних боях.

Лада

**** Версія Б-4.*** *У цій версії виступають спортсмени однієї віково-вагової категорії не молодше 14 років. Це повноконтактна версія, де допускаються нокаути. Під час поєдинку спортсмени використовують удари руками, ногами, кидкові, больові і задушливі прийоми. Удари ліктями і колінами ДОЗВОЛЕНІ (на відміну від інших версій). Дозволяється також використання рукавичок з відкритими пальцями.*

Над Гімалаями підняли прапор АЗОВу

Командир першої сотні другого БОПу, друг Карл, є прикладом не лише для своїх хлопців, а й для всього АЗОВу, адже він разом із своєю дружиною відпустку провели максимально активно та відвідали Гімалаї.

"Так я проводив ротацію. Це була перша річниця нашого весілля" – показуючи фотографії дивовижних гірських краєвидів, починає розповідь друг Карл – "Ми були в Непалі. Вилетіли в столицю Непалу – Катманду. З Катманду вже піший маршрут. На похід витратили 14 днів. На саму вершину, на восьмитисячник, ми не піднялись, не вистачило часу. Для того, щоб піднятись на вершину, треба спочатку дістатись до базового табору на висоті 4100 м і звідти вже можна ходити вище".

Щоби піднятись на вершину, Карлу з групою необхідно було подолати приблизно ще чотири тисячі метрів вгору та три табори для відпочинку. Проте азовцю з дружиною вдалось закріпитись тільки в першому, після базового, таборі – "За той час, що у нас був, ми змогли піднятись до базового табору а з нього, після відпочинку дістались табору №1. Туди змогли дістатись приблизно половина групи. Максимальна точка, на яку ми піднімались, було більше п'яти тисяч метрів вище рівня моря. З табору відкривався дивовижний вид на три сусідні вершини: Аннапурна – це восьма вершина світу, Мачапучаре – сьома, та дуже красива гора Фіш Тейл" – ділиться враженнями Карл.

Карл є доволі досвідченим альпіністом, тому і відважився на такий підйом. Проте до цього він із дружиною багато мандрували Кримом та українськими Карпатами, бував в Альпах та на Кавказі. Проте навіть йому цей підйом дався не просто.

"Підйом дався дуже важко, адже гори молоді і дуже круті. Практично щодня нам доводилось долати сходинки. Наш маршрут називався "Три тисячі сходинок" і це не просто красива назва, а фактична кількість сходинок, які нам довелось подолати. Перші три дні для мене були дуже важкими, фізично насправді дуже важко. Дружині також було не надто легко долати похід. Вона відчула слабкість ще десь посеред маршруту і ми вирішували чи підемо далі, чи будемо повертатись назад. Але вона проявила силу волі та ми пішли далі. В групі, яка складалась з українців та білорусів. Усі учасники підйому мали доволі серйозний рівень підготовки, проте до базового табору дійти змогла лише половина, інші повернули назад. Новачку там робити нічого. Цей маршрут не мав якогось конкретного рівня складності, адже для присвоєння рівня потрібно або намотувати кілометраж, або долати певні перешкоди. Таким же, комбінованим, маршрутам де долаєш і відстань і перешкоди рівень складності не присвоюється. Але, це реально був складний маршрут. Людина, навіть підготовлена, має розуміти, що за час походу втратить кілограм 10 ваги. Постійні підйоми та спуски. Також необхідно звикнути до висоти, на якій щодня треба долати велику відстань. А під час підйому ми використовували і спеціальне скелелазне спорядження, адже просто пішки пройти можна було далеко не всюди. Довелось обходити схід лавини, який ми виявили вже на місці, де мала бути стежка, її просто знесло. На шляху у нас був і сніг, і хитке каміння, яке осипалося" – згадує Карл.

Для першого походу друг Карл не радить брати такі високі гори, краще почати з чогось понижче. За його словами, починати краще за все з Західної України, там є чудові маршрути. Що ж до Гімалаїв, то місцеве населення Непалу все, що нижче за три тисячі метрів горою не вважає, це – пагорб. Горою вважається вершина вищою за 4,5 тисячі метрів та вище, тобто там, де постійно лежить сніг.

Карл закликає усіх побратимів проводити відпустки з користю та побільше мандрувати – "Побратимам раджу побачити Азію, адже це місце не схоже на будь-яке інше у світі. Інший побут, інша культура, інші традиції. Будьте більш активними та мандруйте. Краще викладати такі фото в соціальних мережах. Такі походи виховують в людині характер та витривалість, адже тобі треба розраховувати свої сили так, щоб ти міг нести не тільки свої речі, а й бути готовим допомогти тим, хто йде поряд із тобою. Такі серйозні навантаження вчать виживати в екстремальних ситуаціях та перевіряють не лише фізичну силу, а й витривалість, адже на відновлення сил залишається всього кілька годин на добу. До того ж, за рахунок розрідженого повітря, значно швидше настає втома і важче відновлюватися".

Випробування Гімалаями та екстремальними навантаженнями пройшли не лише Карл з дружиною, а й азовська амуніція. Під час походу Карл використовував взуття, яке видається бійцям АЗОВу – черевики Crispi та Magnum, які, за його словами, в цих надзвичайно важких умовах проявили себе надзвичайно добре. Взуття не лише забезпечило зручність для ніг мандрівників, а й добре відводило вологу, що дозволило вберегти ноги від натирань та травм.

Ми також закликаємо бійців полку АЗОВ проводити відпустку максимально активно, відкривати для себе світ та себе світові.

Нікополь

Потреба в патріотичній періодиці для провадження Ідеї Нації

Історія фіксується в словах – на шпальтах видань. Через публікації у періодичних виданнях вона згодом і досліджуватиметься. Так провадиться Ідея Нації, її ідеологічне спрямування.

Потрібність і важливість ідеологічних журналів обумовлена як в майбутньому, так і в сьогоденні. Як військові підрозділи, так і політичні організації не можуть існувати без власних ідеологічних видань. Саме на їх сторінках лідери вибудовують стратегії, формулюють та оприлюднюють для власної громади основні завдання та плани, демонструють вектор бачення світу, погляди на ті чи інші події, наголошують на своїх перевагах.

Важливим є, коли створенням публікацій та роботою над виданням в цілому займаються ідейні люди – ті, що справді вірять у власну справу і кожне написане ними слово. Адже через віру власну вони переконують аудиторію – фактологічно і зрозуміло.

Кожне видання має своє чітке цільове призначення, матеріали характеризуються цікавою конструкцією. У кожного подібного видання є особливості власного голосу. Важливим є і власний стиль оформлення: малюнки, фотографії, формат шрифтів та ін.

Як приклади, серед націоналістичних видань можемо назвати національно-громадський журнал «Самостійна Думка», що виходив на буковині у 1931 році.

На сторінках видання з'являлися передруки статей ідеологів ОУН: Сціборський М. «Соборність політики і психології – засада визволення», Онацький Є. «Ризико гарча й ризико героя?», Органський М. «Новий зигзак сталінізму». Публікувалися в журналі матеріали про діяльність ОУН та процеси польського суду над оунівцями, навіть у вигляді поетичних творів (Згорянич А. «Білас та Данилишин»).

Серед тем, що були характерними для видання: «Пропаганда як чинник воєнної стратегії», «Військове самовиховання», «Промисловість і війна» та ін. Популярними були також твори літераторів, що мали яскраві націоналістичні погляди: Л. Мосендз, У. Самчук, М. Асканич, О. Ольжич, О. Влизько.

Журнал відігравав роль видання, що пробуджувало самосвідомлення та самоідентифікацію власної аудиторії. Видання закликало боротися за свободу і незалежність.

Популярності набув у 1934 році у Чернівцях тижневик «Самостійність». В статтях піднімалися теми націоналізму, української еміграції. Основний масив матеріалів – про діяльність ОУН.

Завдання виховання молоді спрямованим на небажання жити у будь-якому рабстві, готовим до повстання виконував журнал «Пробоєм» (Закарпаття 1933 року). Серед таких «виховних публікацій»: Т. О. «Боротьба», Микола В. «Будуймо український націоналістичний фронт», Штефанець Ю. «Виховуймо здоровий провід народу», Мандюк П. «Збройне повстання Гуцульщини», Росоха С. «Ми непереможні!».

Звичними були і публікації на військову тематику: Чумалівський М. «Бій у Підгорбі»; Н. Р. «З Іршавського фронту»; М. С. «Бій під Горондою»; Чумалівський М. «Бій у Пістрялові»; а пізніше тлумачила місце націоналістів у майбутній світовій війні: Гармаш В. «Війна і Ми»; Сціборський М. «Кінець одної провокації».

Не менш важливим вважалося створення націоналістичних видань за кордоном. Серед інших можна назвати такі: «Український націоналіст» (Прага), «Український вісник» (Берлін), «Українське слово» (Париж), «Націоналіст» (Філадельфія), «Новий шлях» (Вінніпеґ), «Вістник ОДВУ» (Нью-Йорк), «Наш Клич» (Аргентина).

«Націоналіст» (1935–1939 рр.) став своєрідним органом українського організованого націоналізму в Америці (Філадельфія). Роз'яснювально-пропагандистська робота велася на міжнародному рівні. «Літопис Червоної Калини» публікував історичні відомості, спогади учасників визвольних змагань.

Видання націоналістичних матеріалів за кордоном (тим більше – мовою тієї країни) відіграє вирішальну роль, адже дає можливість двостороннього спілкування з громадянами іншої країни. Розповсюджуючи власні думки у вигляді друкованого слова на території країни-агресора, ми маємо змогу провадити там власну ідеологію, змінювати світосприйняття громадян тієї країни, зробити так, аби вони побачили світ через призму наших фактів і переконань, що раніше було для них неможливим.

Подібні видання сприяли консолідації українців, їх національному самоусвідомленню. Не дивлячись на прагнення окупантів розділити українські землі, український народ, військові часописи привертали увагу до головних проблем, до того, що нас об'єднує – до Ідеї Нації. Публікації з військових та історичних питань виховують українських революціонерів та бійців за свободу в дні минулого і сьогодення.

Українські періодичні видання, по суті, звільнили українську культуру. Вивели її в маси. Навіть будучі нелегальними, виходячи підпільно, вони провадили українську літературу, українську мову, українські ідеї. Будучі забороненими, вони передавалися з рук в руки, заборонялися, створювалися знову. Перечитувалися, зберігалися.

Видання ідеологічного спрямування мають виховувати справжнього націоналіста, розширюючи його кругозір в історичних питаннях, військовій справі, питаннях ідеології. На сьогодні, враховуючи існування в Україні безлічі різнопланових періодичних видань, таку функцію виконує полкове видання АЗОВу «Чорне Сонце», на шпальтах якого триває боротьба за збереження сутності справжнього українського націоналіста – вільного обирати жити у своїй країні, боротися за неї і перемагати будь-якого ворога.

Нижче – приклади видань, що боролися на своїх шпальтах за вільну Україну:

Альманах «За державність», який у 1930-х роках видавало Українське воєнно-історичне товариство під проводом генерала Марка Безручка.

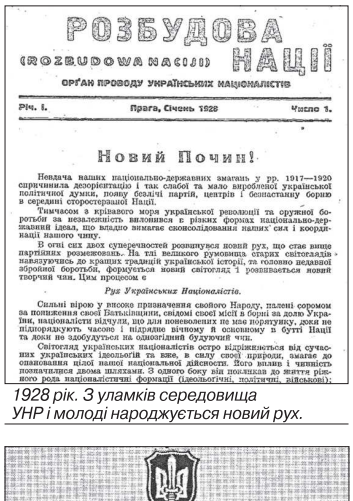

1928 рік. З уламків середовища УНР і молоді народжується новий рух.

1950 рік. Журнал бандерівської ОУН, видавався у Лондоні та Мюнхені. Наддруківка «А.В.N.» – це Антибольшевицький Бльок Народів.

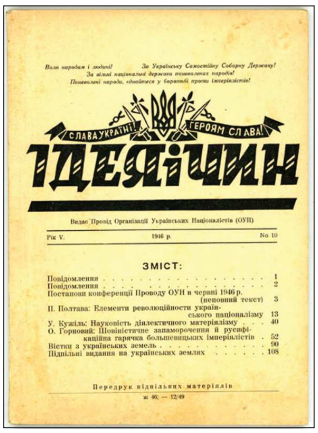

1946. «Ідея і чин». Видання Проводу ОУН

1946 рік, еміграція. Часопис Закордонних Частин ОУН

1934. Ще одне ОУНівське видання. Тризуб з мечем – лого ОУН, до того символ УВО. Кілька рядків із «Маршу»: «Хитрий москаль і роз'юшений лях / довго на наших сиділи землях. / Але рабами ніколи не буть / Тим, хто Батьківщині вказують путь! / Гирла заводів, ланів чорнозем / лиш Україні шаблями займем, / вражих кордонів зруйнуємо мур / ми, що в майбутнє ідемо на штурм».

1931. «Сурма» – вісник УВО, з якої в 1929 році було створено ОУН. Епіграф: «Ховайте СУРМУ перед ворогами, бо це нелеґальний орган!»

1948. Видання «Борців за волю України»

До Дня Героїв...

Жінки-повстанці УПА

Спогади підпільниць

На одруження вояк УПА мав отримати дозвіл від командира. Перешкод не виникало, якщо обоє наречених були в підпіллі. Складніше було з "мішаними" шлюбами – коли повстанець хотів повінчатися з дівчиною, яка була на легальному становищі

"Воліла б жити в холодному лісі, ніж у такій клітці, – писала про перебування в повстанській криївці взимку 1945-1946-го Марія Савчин, псевдо "Марічка". – Постійно почувалася втомленою, боліла голова, не смакувала їжа. Від нафтової лямпи почервоніли очі, і я не могла навіть писати на машинці". Інша повстанка – Степана Ханкова, псевдо "Носача", – ділилася: "Хто не був у криївці, той і не уявляє собі всіх труднощів, які доводиться в таких умовах долати, особливо жінкам – через обмеження у воді. Тяжко і тому, що жили разом з чоловіками. Наприклад, нам, жінкам, виділяли на день склянку води, і хочеш пий чи що, – більше виділяти не можна було. Навіть якщо митися, то тільки ваткою зі спиртом: протирали обличчя і шию, щоб трохи освіжитися, а воду залишали на інші потреби".

Жінки в Українській повстанській армії були кур'єрами і зв'язковими, розвідницями й інформаторами Служби безпеки, опікувалися пораненими, працювали в підпільних друкарнях, займалися пропагандою, готували повстанцям їжу, прали одяг. "Така проста справа, як прання білизни, в той час була дуже небезпечною і вимагала чимало відваги, – пише у спогадах Катерина Вітко-Стах, псевдо "Зозуля", яка була в УПА санітаркою та зв'язковою. – Отримавши кілька мішків білизни, розподіляли їх між жінками. Треба було не тільки випрати, але й виварити, а не було ні порошків, ні мила, ні навіть відповідних умов для цього. А як непомітно висушити таку кількість прання? Жінки прали на 113 дерев'яних дошках. Це була тяжка і небезпечна праця. В кожну хвилину могло над'їхати військо і куди тоді з такою кількістю білизни? Наші жінки ніколи не відмовлялися, бо хто ж це зробить, як не вони?"

Зв'язкові доправляли закодовані повідомлення – "штафети" або "грипси". Жінки часто їх вплітали в косу чи зашивали в одяг. "Штафета – то невеличкий аркушик паперу, який складався у маленький квадратик, – згадувала колишня зв'язкова УПА Олена Лабай. – Той папір був дуже тоненький – папіросний. Нам уже подавали готові, заповнені й складені штафети. Ми не мали права їх розкривати і читати, і я ніколи так і не бачила, як на тій штафеті писалося. Ті штафети деколи запечатували, клали на той складений на квадратик папірець троха воску, а по тім воску прикладали як печатку з годинника коліщатко, яке робило знак. Ту штафету найкраще було носити в руках, то був найкращий випадок, коли попадешся в руки москалям (...) тоді можна було непомітно покласти до рота і ликнути (ковтнути. – "Країна"). В разі, якби була велика облава, то штафету можна було передати на другий або ж на третій день. Але були штафети, на яких писали "алярм", то означало терміново, відразу в той самий день нести її в призначене місце (...). Я тих штафет переносила дуже багато, не раз на день могла нести навіть три штафети. Вдома через то навіть мама нарікала, що їй нема кому помагати. Дуже часто ми мали чекати на відповідь. Було таке, що штафета мала іти ще далі, в інше село, і треба було чекати, поки аж звідтам прийде відповідь". Щоб доставити до місця призначення таємні записки, жінкам-кур'єрам іноді доводилося долати десятки кілометрів бездоріжжям чи йти лісами.

Під час рейдів загонів УПА незнайомими теренами місцеві підпільниці ставали провідницями. Зазвичай жінка йшла за кілька десятків метрів попереду групи й сигналізувала, чи вільний шлях, чи немає небезпеки. "Під час одного такого переходу я мало не загинула, – пише у спогадах Параска Процак із села Камінне Надвірнянського району на Івано-Франківщині. – Після сильного дощу вода переповнила річку, надворі ніч – нічого не видно. Як завжди, я йшла попереду, за мною чотири хлопці, за ними сотня вояків. Ступила вперед – вода накрила з головою, ледь не втопилася".

Шлюбна церемонія зазвичай зводилася до таємного вінчання і проходила в колі найближчих бойових побратимів. Усе відбувалося скромно, лише зрідка – із музиками, танцями й піснями.

"Марічка" й "Орлан" одружувалися 27 травня 1945 року майже відкрито: село Брилинці, нині в Польщі, було в руках повстанців. Він – командир відділів УПА на Лемківщині та Перемишльщині полковник Василь Галаса, вона – надрайонова Українського Червоного хреста Марія Савчин. Познайомилися в підпіллі 1943-го. Марія, тоді повстанська зв'язкова, була на військовому вишколі, який проводив для жінок Галаса. Шлюб брала ще одна повстанська пара – "Тарас" зі "Святославою". Наречений – командир рою, найменшого військового підрозділу, що складався з 9-15 вояків, наречена – повстанська друкарка.

Той день Марія Савчин описала згодом у книжці спогадів "Тисяча доріг": "Крутою доріжкою посувається вгору до церковці під лісом над Брилинцями весільний похід. У ньому дві пари молодих у почоті дружбів та дружок. (...) За нами йде повстанська братія, а ще більше їх вже чекає нагорі біля церкви. При церковних дверях стоїть почесна стійка. (...) Церковця вщерть виповнена повстанцями, серед них мої подруги, гарно причепурені. Всі свічки у свічниках горять і мене на мить осліплюють. Вінчання проводили два священики, о. Граб та о. Гоза, в супроводі упівського хору. (...) Після присяги із сотні грудей загриміло й вирвалося поза стіни церковці величне Многая літа... Прийняття приготували в Брилинцях у школі, на порозі якої привітала нас хлібом і сіллю моя провідниця "Ярина". У прикрашеній клясі-кімнаті на столі пишалися коровай і весільний торт. Піднесли тост по чарці вина. Більше алкогольних напоїв не подавали. Але й без напоїв повстанці створили теплу та інтимну атмосферу. Під надійною охороною двох бойових сотень УПА, за піснями й розмовами проминула коротка травнева ніч. Удосвіта, коли небо ледь зашаріло, повстанська родина розійшлася. Кожний вернувся до реальності, на свої пости, на свій відтинок".

"На наших дівчатах лежав ще обов'язок годувати партизанів, які вечеряли і снідали в селі, – згадувала Олена Лабай. – Боївка шість-сім осіб приходила до якогось господаря, і господиня готувала їм вечерю. Деколи ми, дівчата, тій господині приходили допомагати. (...) Партизани приходили їсти до людей, що жили трохи багатше, що мали що їсти, і люди їм не шкодували".

Не були рідкістю в УПА випадки, коли молоді люди закохувалися та створювали сім'ї. Щоправда, на одруження пара повинна була отримати дозвіл від командування. Рядовому й нижчому за званням командирові його видавав окружний провідник, а окружному – крайовий. Перепон не було, якщо обоє наречених були в підпіллі – і він, і вона постійно на виду. Значно складніше було отримати згоду на так званий "мішаний" шлюб – коли повстанець хотів повінчатися з дівчиною, яка жила на легальному становищі. Такі пари підпільний провід розглядав дуже ретельно. З'ясовували, зокрема, чи наречена не буде намовляти чоловіка вийти з підпілля, чи через неї МДБ не намагатиметься його завербувати в агенти. Командир повстанця розмовляв з нею, придивлявся й вирішував, давати згоду чи ні.

Збереглися два свідоцтва про одруження, виданих повстанським парам. Один – "Акт вінчання" від 6 липня 1950 року – виявили історики з Центру досліджень визвольного руху. Текст і прізвища подружжя там зашифровані. Другий документ – саморобне свідоцтво про шлюб 28 травня 1951 року Василя Сарчука, псевдо "Яків", і Лідії Зубрицької, псевдо "Оля", – знайшов дослідник Володимир Ковальчук у Державному архіві Волинської області в Луцьку.

Наречена була машиністкою провідника Луцької округи ОУН Олександра Савири, псевдо "Зарічний". "Ще до вступу у шлюб з "Яковом" я на своїй друкарській машинці виготовила бланк свідоцтва, – розповідала жінка слідчому МДБ того ж 1951-го на допиті. – А після весілля "Зарічний" сам заповнив це свідоцтво, завірив своїм підписом. Розписалися ми з "Яковом" у присутності свідків – оунівців "Лукаша", "Левка" і "Арсена".

Весілля влаштували у селі Ново-Збориш Луцького району. Невдовзі в подружжя народився син. Назвали Василем. 30 серпня 1951 року чекісти вбили Василя, а 4 грудня опергрупа МДБ затримала Лідію. При ній і виявили саморобне свідоцтво про одруження. Його згодом прикріпили до її кримінальної справи, серед сторінок якої документ знайшов дослідник 2007-го.

Удова-повстанка отримала 25 років виправно-трудових таборів. Згодом термін зменшили до 10 років – з огляду на дитину. Сина відібрали й віддали до дитячого будинку.

Після одруження повстанці зазвичай намагалися вивести своїх дружин із підпілля й "легалізувати" в інших регіонах Західної України чи навіть за кордоном. Та були жінки, які постійно перебували в бункерах зі своїми чоловіками. Як-от Антоніна Король – дружина командира УПА Ярослава Мельника, псевдо "Роберт".

Вони познайомилися в її рідному селі Войнилів на Івано-Франківщині. Ярослав зайшов на подвір'я Королів і попросив напитися води. Дівчина винесла горня. З того дня вони почали зустрічатися. Антоніна закінчувала Львівський медінститут. Одного дня – саме їхала із села на випускний вечір – на залізничній станції до неї підійшли кілька незнайомих і попросили надати допомогу важкопораненому. Замість випускного Антоніна потрапила до лісу. З підпілля вона більше не виходила: у тій партизанській групі командиром був її Ярослав.

Подружжя жило здебільшого в підземних бункерах. Там у них народилися близнята – хлопчик і дівчинка. І діти, і матір були ослаблені. Антоніна, переодягнувшись у селянський одяг, спершу спробувала передати сина своїм родичам. Та дорогою дитина померла від виснаження. Доньку ж таки вдалося переправити в село. Вона більше не бачила батька й матері: обоє загинули 1 листопада 1946 року. Приблизне місце їхньої криївки видав агент МДБ, який втерся в довіру до "Роберта". Але схрон так добре був замаскований, що солдати безуспішно шукали його кілька днів. Аж доки не випав невеликий сніг – над криївкою він почав швидко танути. Повстанцям крикнули, щоб здавалися. Ті відмовилися. Зав'язалася перестрілка. Коли закінчувалися набої, усі, хто був у криївці, застрелилися.

Друкарка "Галина" й командир сотні "Нечай" служили під командуванням "Орлана" – Василя Галаси. Побралися 1944 року, народився син. "Галина" перебувала тоді в заблокованих військом НКВД Карпатських лісах, – згадує Марія Савчин у книжці споминів "Тисяча доріг". – Там і народила сина в колибі, а помагав їй при породах сам "Нечай". Деякий час дитина росла в лісі, без молока та всього потрібного для немовляти. Група "Нечая" була ним дуже горда й нахвалялись перед іншими, що в них народився партизан. А голос мав сильний, як закричить – чути було на другу гору. Коли скінчились облави, "Галина" замешкала з дитиною в селі, але деколи приходила до лісу провідати "Нечая". Син мав уже рочок, коли одного разу вона прийшла з ним до бункера в ліс. Там не застала "Нечая". Він саме вийшов на зв'язок до іншої групи. На лихо, в тій порі війська МДБ проводили облаву, під час якої знайшли бункер. Крім Галини з дитиною, в бункері перебували ще троє повстанців. Вони всі загинули, а бункер емдебісти закидали гранатами"

"У лютому 1946 року мене поранило в бою. Розривна куля залетіла мені під лопатку, вийшла під ключицею. Я зрозуміла, що поранена, коли побачила кров. Змогла лише поставити на рану нерозмотаний бинт і побігла далі. Доглядала рану сама. Вибрала з неї осколки ключиці. Хлопці кип'ятили на ватрі в казанку воду,

я вмокала в неї бинт і ще теплим обмивала рану, потім схлюпувала перекисом водню. Коли переставало шуміти, клала на неї серветку, яку скроплювала риваноном або фурацилином. Через три-чотири дні у мене піднялася температура. Далі бути в лісі я не могла, довелося залишитися в Назавизові (село, нині – Надвірнянського р-ну Івано-Франківської обл.). Два тижні я пролежала на печі у голови сільради, де кагебісти пили щодня самогон. Я їм на очі не показувалася, а голова видавав мене за свою доньку".

Повстанська медсестра Богдана ТРОШКО, її спогад опубліковано у 32-му томі "Літопису УПА".

23 травня - Свято Героїв

День Героїв започатковано в пам'ять про відважних борців, які загинули у травні - засновника та Провідника Організації Українських Націоналістів, полковника Євгена Коновальця, ідеолога державної самостійності України Миколи Міхновського, керівника української національно-визвольної боротьби 1917-1921 рр. Симона Петлюри.

У цей День українці маніфестують єдність з Українськими Героями, мільйонами відомих і незнаних сьогодні синів України.

Свято Героїв - це свято величі духу українських вояків - борців за волю України і є символом незборимості Української Нації. 1941 році Другий Великий Збір Організації Українських Націоналістів постановив відзначити 23 травня як Свято Героїв.

Свято Героїв відзначають майже сімдесят років. У суворий час протибільшовицької збройної боротьби, українці на чолі з ОУН вшановували пам'ять Героїв. Свято Героїв - це день пам'яті усіх українців, що присвятили своє життя нашій з вами свободі, тих, хто боровся і захищав Україну. Свято було покликане відродити в українців героїчний дух минулих поколінь, які дали нашій історії яскраві приклади героїзму лицарів Київської Русі, козаків Гетьманської Доби, Січових Стрільців та вояків Армії УНР, УПА та діячів ОУН. Чому саме травень обрано для вшанування Героїв? Тому що в травні віддали своє життя у визвольній боротьбі такі кращі сини України XX століття: 3 травня 1924 року - головний ідеолог державної самостійності України початку XX століття, один із співавторів ідейних засад українського націоналізму Микола Міхновський; 25 травня 1926 року в Парижі від кулі більшовицького агента загинув головний провідник української національно-визвольної боротьби 1917-21 років Симон Петлюра: 23 травня 1938 року в Ротердамі вибух бомби, підкладеної агентом НКВС, обірвав життя організатора українського націоналістичного руху, засновника та першого Провідника УВО та ОУН полковника Євгена Коновальця. В роки радянської окупації цей день відзначався у підпіллі та в українській діаспорі. З проголошенням незалежності День Героїв відзначається в Україні. Українські герої поставили свободу рідного народу понад свої особисті інтереси і присвятили власне життя служінню українській нації. Українські герої - це вояки: - руських дружин великого князя Святослава і короля Данила, - козацьких полків Богдана Хмельницького, та Івана Мазепи, Житомирянина гетьмана Івана Виговського, який розбив 100-тисячне Московське військо 1659 року під Конотопом. - Української Галицької Армії Мирона Тарнавського, - Січових Стрільців Дмитра Вітовського, - Армії Української Народної" Республіки Симона Петлюри, - Організації Українських Націоналістів Євгена Коновальця і Степана Бандери, - Української Повстанської Армії Романа Шухевича та "УПА - Поліська Січ" отамана Тараса Бульби-Боровця, - членів визвольного руху шестидесятників Колоніальне минуле, в якому перебувала Україна залишило у спадок світоглядну систему, яка ґрунтувалася на цінностях шкідливих для розвитку Української Нації й заперечує її існування та право на вільне життя. Прикладом цього можна назвати відзначення чужих свят, вшанування чужих героїв, написання відповідно до чужих ідеологічних засад історії, підручників, книжок, фільмів. Відповідно до української національної ідеї має бути створена власна світоглядна система, яка передбачає встановлення власних державних свят. Одним з таких свят має бути Свято Героїв. Свято Героїв, це свято величі духу українських вояків - борців за волю України і є символом незборимості Української Нації. Борці за волю України, які загинули в боротьбі з ворогом залишилися нескореними. Їх гаслом було "Здобудеш Українську державу або загинеш у боротьбі за неї". Для нас то є свято, тому, що на величі вчинків й величі духу плекають нових героїв, нових захисників Української Нації, захисників незалежної України. Головним критерієм при складанні переліку українських героїв має бути наявність праці чи то боротьби за українську незалежну соборну державу, незалежно від часу, місця перебування чи обставин, які були на той час. На Святі Героїв ми вшановуємо пам'ять видатних діячів українського визвольного руху княжої та козацької доби, часів української революції та Другої Світової війни, десятиліть національного спротиву ОУН-УПА та часів відродження української державності. Також ми вшановуємо живих героїв України, ветеранів національно-визвольної боротьби, що чинили опір колонізації України, які є взірцем служіння українській нації для сучасної молоді. Свято Героїв потрібно щоби на вчинках героїв, які захищали свій край, виховувалися нові покоління захисників Батьківщини. У всіх народів є ціла система свят, що возвеличують подвиги співвітчизників, бо на цьому будується світогляд, культура, та виховання нації. Відзначення Свята Героїв - це свідчення твердої волі українського народу йти накресленим Героями шляхом боротьби до найвищої мети - Незалежності, розквіту і слави Української Самостійної Соборної Держави.

НАШІ ГЕРОЇ:

1. ***Добродомов Родіон*** - загинув 09.05.2014 в Маріуполі
2. ***Грек "Балаган" Сергій*** - загинув 04.08.2014 в Мар'їнці
3. ***Березовий "Береза" Микола*** - загинув 10.08.2014 в Іловайську
4. ***Дрьомін "Світляк" Андрій*** - загинув 10.08.2014 в Іловайську
5. ***Романов "Маджахед" Іван*** - загинув 11.08. 2014 в Іловайську
6. ***Аксененко "Аксьон" Олег*** - загинув 20.08.2014 в Іловайську
7. ***Снітко "Хома" Андрій*** - загинув 20.08.2014 в Іловайську
8. ***Русак "Дєрзкій" Олександр*** - загинув 23.08.2014 в Іловайську
9. ***Галва "Кузьмич" В'ячеслав*** - загинув 26.08.2014 в Новоазовську
10. ***Сокуренко "Сокіл" Роман*** - загинув 23.09. 2014 в госпіталі від отриманих важких поранень, отриманих в Іловайську
11. ***Белошицький "Белаз" Ігор*** - загинув 12.12.2014 в Павлополі
12. ***Сливка "Тихий" Ігор*** - загинув 12.12.2014 в Павлополі
13. ***Астраков "В'єтнам" Дмитро*** - загинув 28.12.2014 в під Маріуполем
14. ***Бас "Фікс" Павло*** - загинув 07.01.2015 в Гранітному
15. ***Джоні "Вікінг" Лео*** - загинув 08.01.2015 в Бердянську
16. ***Шульга "Бізон" Анатолій*** - загинув 28.01.2015 в Гранітному
17. ***Белофастов "Вальтер" Геннадій*** - загинув 28.01.2015 в Гранітному
18. ***Криворученко "Уж" Степан*** - загинув 05.02.2015 в Дзержинському
19. ***Коряк "Брат" Дмитро*** - загинув 11.02.2015 в Широкиному
20. ***Черненко "Бенч" Роман*** - загинув 14.02.2015 в Широкиному
21. ***Гольченко "Ернест" Ігор*** - загинув 14.02.2015 в Широкиному
22. ***Радіонов "Чемпіон" Володимир*** - загинув 14.02.2015 в Широкиному
23. ***Троїцький "Акела" Микола*** - загинув 15.02.2015 в Широкиному
24. ***Кирилов "Козак" В'ячеслав*** - загинув 15.02.2015 в Широкиному
25. ***Кутузакій "Кутуз" Олександр*** - загинув 15.02.2015 в Широкиному
26. ***Грицай "Сіф" Антон*** - загинув 15.02.2015 в Широкиному
27. ***Чеботарьов "Чавур" Михайло*** - загинув 15.08.2015 в Широкиному
28. ***Амброс "Амброс" Сергій*** - загинув 18.02.2015 в Широкиному
29. ***Джанелідзе "Сатана" Гіоргі*** - загинув 19.04.2015 в Широкиному
30. ***Дюсов "Дюшес" Владислав*** - загинув 31.05.2015 в Широкиному
31. ***Денисюк "Дюс" Денис*** - загинув 11.06.2015 в Широкиному
32. ***Русаков "Ратибор" Борис*** - загинув 30.06.2015 в госпіталі від важких поранень, отриманих у Широкиному
33. ***Воробйов "Морпіх" Сергій*** - загинув 13.07.2015 в госпіталі
34. ***Бурлака "Француз" Сергій*** - загинув 29.03.2016 в районі Павлополя

Вимоги Нації – ні капітуляції!

20 травня центром Києва прокрокував багатотисячний марш "Вимоги Нації – ні капітуляції". Участь у акції взяло щонайменше 10 тисяч чоловік. Про це свідчать фотографії з заходу. Попри те, що деякі вороги Нації намагаються активно обговорювати, що акція Азовського Руху проплачена, ми довели протилежне своєю масовістю, згуртованістю та рішучістю.

Хода розпочалася біля монумента Батьківщини-Матері. Колону очолив Харківський осередок Цивільного Корпусу АЗОВ. Попереду їхали машини, з якої вигукувалися заряди та лунав бойовий дріб по тулумбасу, який виконували "Чорні Запорожці" – сучасні однодумці однойменного легендарного формування часів визвольних змагань, яким ми безмежно дякуємо за участь.

Марш прямував до стін Парламенту, аби сказати рішуче НІ капітуляції нашої держави у війні, та закликати владу проводити вибори на Донбасі виключно після відновлення контролю над державним кордоном України.

Гасла "Слава Україні!" та "Україна понад усе!" прозвучали першими під час руху колон патріотів. Гаслом "Схід і Захід разом" усі учасники ходи наголосили на тому, що підтримати Вимоги Нації приїхали українці з усіх куточків держави: від Маріуполя до Луцька, від Харкова до Ужгорода. На половині пройденого шляху столицею у диму піротехніки гучно пронеслися "Буде Україна вільна, буде ненька самостійна!" та "Одна єдина соборна Україна!" Протягом усієї ходи до активістів Цивільного Корпусу АЗОВ приєднувалися небайдужі кияни та гості столиці. Також чимало людей цікавилося заходом, фотографували масштабний всеукраїнський марш, яких вже доволі давно не бачила столиця.

Як тільки марш дійшов до Верховної Ради, перед усіма присутніми слово взяв Лідер Азовського руху Андрій Білецький, який заявив, що акція "Вимоги Нації" – попереджувальна, і додав: "Якщо влада спробує провести вибори на Донбасі, ми винесемо цих депутатів і знайдемо нових". Промова Андрія Білецького закінчилася оплесками усіх присутніх 10 тисяч активістів перед стінами Парламенту. Також слово мали Степан Хмара – політв'язень радянських таборів, Василь Шкляр – один із найвідоміших сучасних українських письменників та друг Хантер – командир роти 23-го БТрО.

Завершився марш "Вимоги Нації – ні капітуляції" запаленням активістами фаєрів та прочитанням Молитви Українського Націоналіста.

Маріанна

Кожен боєць АЗОВу знає, що таке "дружба" з МВС – Лідер Азовського руху Андрій Білецький

"Позиція влади знищення добровольчого руху. Це була принципова позиція Банкової"

– Ви говорили не так давно в одному з інтерв'ю про те, що з весни почнете політичну діяльність і будете з військової діяльності повертати до політичної більше. І кінцева мета яка?

Логічно, мабуть, ставити перед собою завжди максимальні, відверто кажучи, цілі. І якщо кожен солдат повинен мріяти стати маршалом, і кожен солдат повинен носити у своєму ранці у нормальній армії жезл маршала, то логічно, що політик повинен досягати найбільших завдань. А в нас це президент, прем'єр-міністр. Тоді, мабуть, якщо слідувати такою логікою, так.

– Марш цивільного корпусу АЗОВ, який ви нещодавно проводили, яку мету перед собою мав?

Він мав на меті, як говорилося і під час самого маршу, привернути до, мабуть, найбільшого виклику на дану хвилину, виклику взагалі перед існуванням української державності перед так званими виборами" на Донбасі.

– А чому Ви співвідносите вибори на Донбасі з існуванням української державності?

Поясню. Тут треба трохи розширити саму проблематику.

Вибори на Донбасі. Це зрозуміла річ, якщо ми потроху повертаємо цю територію, реінтегруємо і так далі, то раніше чи пізніше ці вибори повинні відбутися. І, скоріш за все, там не буде прямо 90% або 60% проукраїнської підтримки, підтримки якихось українських партій. Це ми теж чудово розуміємо.

Єдине питання: в якому форматі, і в якому порядку будуть проведені ці вибори? Якщо вони будуть проведені так, як зараз пропонує Росія, так як продавлює ці вибори Захід, у першу чергу Німеччина і Франція, безумовно, так як нам пропонує зробити це наша влада, то, по-перше, ми вже, втративши частину суверенітету над територією Криму, однозначно втрачаємо суверенітет над цими територіями і продовжуємо розповзання сепаратистської гангрени", фактично демонтаж держави на всій території. Питання повернення кордону, питання виведення російських військ підвисне назавжди. Але президент сказав чітко про те, що нічого цього робити ніхто не буде, поки не будуть виконані умови України.

По-перше, президент стільки разів казав неправду Україні саме якраз в питаннях мінського процесу", що я не дуже оптимістично налаштований по відношенню до того, що він каже з цього приводу.

Президент, українська влада спекулюють підміною понять. Тобто, наприклад, президент каже: ми отримаємо повернення контролю над кордоном, а потім проведемо вибори. Тільки він підміняє поняття повернення контролю, як повернення українських прикордонних застав, власне кажучи, на кордон так званою озброєною місією" ОБСЄ. Яка, по-перше, має три варіанти сценарію, а по-друге, жоден з цих сценаріїв не є жодним поверненням контролю над кордоном.

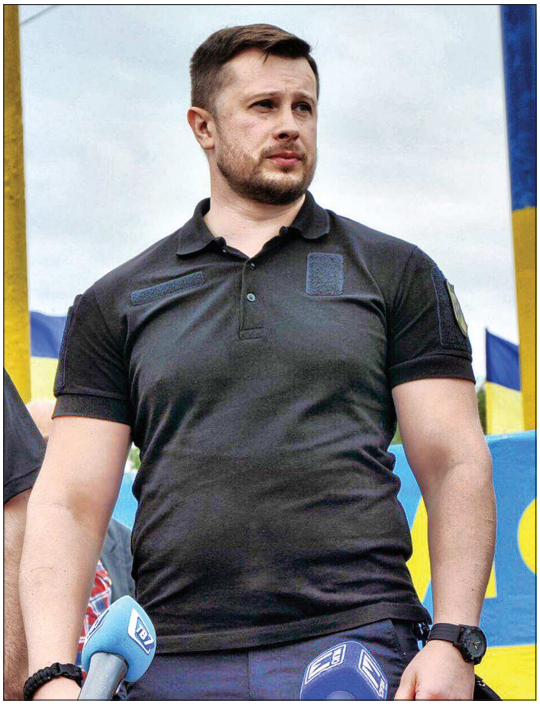

Український сценарій, виставили озброєних ОБСЄшників по державному кордону між Росією та Україною. Російський, щоб ці ОБСЄшники були виставлені по лінії фронту. Сама ОБСЄ пропонує озброїти місію на території ОРДЛО на час виборів. І все!

Є український сценарій, тобто Україна просить, щоб ми виставили цих озброєних ОБСЄшників по державному кордону між Росією та Україною. Російський сценарій, коли Росія тисне на те, щоб ці ОБСЄшники були виставлені по фактичній лінії розмежування, тобто по лінії фронту. І третій сценарій, який сама ОБСЄ пропонує просто озброїти місію, яка буде перебувати всередині, на території ОРДЛО. Мова йде про короткотривалу, тобто на час виборів, озброєну місію, яка буде стежити за ходом самих виборів. І все! Мова не йде про те, що вони повинні зупиняти цей хресний хід" зброї, бойовиків і так далі. Мова не йде, що вона відновлює український суверенітет над контролем.

– Щодо вашої цієї акції, то ви хотіли зробити одне, а, з іншого боку, зробили зовсім інше. Тому що ви своїми палаючими фаєрами зробили гарну картинку для російського телебачення, яке під вашу картинку додало свій звуковий ряд і зробило фашиствуючих молодчиків" в Україні.

Слухайте, будь-який українець, який вийшов на Майдан, будь-який українець, який взяв автомат під час війни, вже робить гарну картинку, якщо вірити ЗМІ, для російського телебачення.

– Але про це написали і західні ЗМІ, не лише російські.

У Заходу свій інтерес. Швидше больову точку на сході присипати, як у Придністров'ї, Абхазії, Осетії. Тому що західним ЗМІ зараз вигідно. У Заходу свій інтерес. Інтерес Заходу в тому, щоб якомога швидше цю больову точку на сході просто чимось присипати, запудрити і зробити вигляд, що все в порядку, як у Придністров'ї, Абхазії, Осетії і так далі. Це завдання Заходу. Він не цікавиться національними інтересами України. Це питання українців.

– Добре. Але чи не було би достатнім провести марш без палаючих фаєрів?

Певен, що не було. Тому що, як фаєр-шоу фактично... Були справді так звані фаєри. Це була символічна абсолютно річ. Ми хотіли показати країні... Це, умовно кажучи, було червоне світло світлофору. Тобто це було питання справді того, щоб викликати тривогу і в народних депутатів, і в народу. Тому що зараз про цю величезну проблему і величезну небезпеку просто елементарно не говорять. Владі це вигідно.

– Але людям здалося, що ви хочете, щоб боялися вас.

Точно так само багатьом рядовим містянам здалося, що ми хочемо просигналізувати владі, що ми не збираємося здавати країну.

Біля входу в Міжнародний аеропорт Бориспіль

– До речі, а навіщо була ця акція в аеропорту Бориспіль Якщо біля Верховної Ради, то це звична річ. Але ж цього дня ви проводили акцію в аеропорту Бориспіль. А там все ж таки посилені заходи безпеки. Там навіть цигарки палити не можна, біля аеропорту.

Біля самого аеропорту можна палити цигарки. І навіть всередині самого аеропорту можна палити цигарки. Термінал мається на увазі. Насправді хлопці проводили дуже багато подібних акцій. Бориспіль... скажімо так, більше уваги на себе забрав. Були такі ж акції у той же ж день у "Жулянах", у деяких інших точках, вивішувалися банери над мостами, запалювалися фаєри. У цьому був точно такий же ж сенс, як і в усьому іншому. Величезна кількість молоді отримувала свої завдання, вона робила все, щоб привернути увагу до цієї проблеми.

– АЗОВ досі асоціюють із неонацистами. Закидають, ніби в полку підтримують Гітлера...

Можна збрехати. Можна сказати наступне... Є у нас ультраправі? Є. Хто є більшість азовців? Українські націоналісти. І аж ніяк не нацисти чи неонацисти. Ми цього абсолютно ніколи не приховували.

– Ваша ідеологія? Якщо так чітко.

Це ідеологія українського націоналізму. Вона дуже чітко окреслена Юрієм Липою, Дмитром Донцовим, Міхновським, Сціборським. Я думаю, що зараз починати лекцію про український націоналізм немає сенсу. Але знов-таки, Ви повинні розуміти, що коли рекрутів приймають на АТЕКу, то жодним чином в учбовому центрі АЗОВу ніхто не впирається в питання, чи є він моїм ідеологічним однодумцем, чи ні. Те, що більшість туди приходять патріоти і націоналісти, то це теж правда. Вони шукають собі комплементарну, власне кажучи, структуру і так далі. Тому більшість приходить таки патріотів-націоналістів. Але, вибачте, у нас є люди і з зовсім іншими політичними поглядами.

> ***В АЗОВі з початку року чотири позапланових перевірки, в більшості частин Нацгвардії жодної. Відвертих "кидків", як до матеріального або бойового забезпечення АЗОВу, немає у жодного підрозділу Нацгвардії***

– З якими?

Були люди, які себе називали ліваками, антифашистами

– Ви кажете, що були. А тепер немає?

Ні. Вони перекувалися і стали українськими націоналістами за час перебування в АЗОВі.

– Цивільний корпус АЗОВ це першооснова, база для створення партії?

По-перше, у нього своя специфіка. Це досить бойова громадянська структура, яка багато в чому переймала функції правоохоронних органів або держави, які не повинна була теоретично нести.

Наприклад, основні завдання це була робота з молоддю, це спорт. У нас десятки спортивних секцій, десятки безкоштовних залів по всій країні. Це боротьба з наркоточками, наркотрафіками, з ігровими закладами. Ось такими речами займаються члени цивільного корпусу АЗОВ. Патрулювання вулиць і так далі.

Більшість цивільного корпусу складають дуже молоді люди 18-23 роки. Я думаю, що наразі стоїть питання справді політичної сили. Безумовно, ЦК буде в неї входити і буде однією із основних цеглин фундаменту (політичної сили – *ред.*). Але він не є сам по собі готовою політичною силою, тому що це дуже активний, але молодіжний рух.

– Що це буде за політична сила?

Патріотична політична сила. В першу чергу, це об'єднати активну пасіонарну частину населення. Ту частину, яка несла на собі повністю Майдан, війну. Мова йде про добровольців, військових, волонтерів. Тобто про активну частину населення, яка взяла на себе цей тягар війни замість фактично паралізованої спочатку повністю держави. Об'єднати їх, тому що тільки вони дадуть якісну ідею, якісний кадровий потенціал для реальних змін в країні.

– Якщо говорити про полк АЗОВ, то багато хто закидає те, що завдяки Вашим хорошим стосункам з паном Аваковим у полку виняткові умови, краще фінансування, ніж в інших.

В середньому на бійця полку АЗОВ витрачаються з держбюджету України у 2-2,5 рази менші суми, ніж на іншого нацгвардійця. А полк АЗОВ належить до Нацгвардії України.

– Чому?

Я Вам поясню чому. Тому що полк АЗОВ фактично не отримує величезну кількість якихось позицій по фінансуванню. Наприклад, підрозділу, так як він стоїть не в базах постійної дислокації, а там на лінії, то він не отримує жодних заходів інженерного забезпечення, так як нацгвардійцям, не платять за житло, комунально-експлуатаційні всі речі, електроенергію, ремонти приміщень і так далі. Все це абсолютний нуль. Держава не витрачає на це ні копійки.

Полк Азов" отримує частину, а це невелика частина того, що отримує нацгвардієць. Це зарплатня в першу чергу, бензин. Дуже скудно, гірше, ніж інші частини, по остаточному принципу в прямому сенсі, наприклад, отримує боєприпаси.

– А в чому причина?

Причина в тому, що, м'яко кажучи, нас не любить влада. Тому що влада не любить всіх добровольців. Але їй вдалося знищити весь цей рух, звести енергію цих людей до абсолютного негативу і пасивності. І залишився, за великим рахунком, один-єдиний АЗОВ. Він теж давно плюнув би на цю владу і пішов би, але є ідейна складова.

Закінчення на 13 стор.

Початок на 12стор.

Кожен боєць АЗОВу знає, що таке "дружба" з МВС – Лідер Азовського руху Андрій Білецький

– Але чому? Ви ж самі представник влади.

Я народний депутат України. Я не маю права, це буде неправильна історія, якщо я буду безпосередньо керувати АЗОВом і так далі. Я можу у кращому випадку йому допомагати. Я це й роблю в міру своїх можливостей. Тому й полк АЗОВ виглядає (я думаю, що це підтвердить кожен боєць полку) не завдяки дружбі з МВС і так далі. Вони знають, що таке "дружба" з МВС.

– А що таке дружба з МВС?

У нас було в полку АЗОВ з початку року чотири позапланових перевірки у той час, як у більшості частин Нацгвардії не було ще жодної перевірки. І всі до єдиної перевірки на дану хвилину АЗОВ здав з честю. Але нам присилають на перевірку перевірку, на перевірку ще перевірку. Але таких відвертих "кидків", як по відношенню до матеріального або бойового забезпечення АЗОВу, немає у жодного підрозділу Нацгвардії.

Це позиція влади, конкретна і чітка знищення добровольчого руху. Це була принципова позиція Банкової.

– Але ж це вже не добровольчий рух, це вже тепер частина Нацгвардії.

Їм важливо знищення принципу, а не якихось умовних формул. Тобто всі розуміють, що, наприклад, АЗОВ або перші територіальні батальйони ЗСУ, наприклад, "Кривбас", що це добровольчий рух, хоча формально вони з самого початку тербатальйон ЗСУ.

– А Ви не намагалися використати трибуну Верховної Ради задля того, щоб сказати суспільству про це?

Що дає Верховна Рада? Суспільству, відверто кажучи, плювати на Верховну Раду. Довіра до Верховної Ради десь, здається, на рівні 12% серед суспільства. І більше 70% недовіра. Звертатися до народу через орган, якому він фактично не довіряє – безсенсово. Значно простіше звертатися до народу напряму. Зараз є величезна кількість, умовно кажучи, соціальних мереж, які є альтернативними ЗМІ, і так далі.

А звертатися до депутатів? Я не вірю в їхню добру волю, у їхнє якесь бажання допомагати фронту, Україні, армії і так далі, і не в кулуарність їхніх рішень, щоб звертатися. Це жебракувати, побиратися і так далі.

– Отже, журналісти не зможуть побачити депутата Білецького і народні депутати в стінах Верховної Ради ще довго. Правильно я Вас зрозуміла?

Ні, неправильно. Я туди навідаюся от-от...

– Познайомитися з Надією Савченко як з колегою-депутатом?

Я думаю, що якщо буде, то скоріш за все познайомимося. Так. Тому що це зараз питання... Все ж таки стоїть ключове питання виборів. А тут трибуна справді потрібна.

Інтерв'ю Радіо Свобода

ЩО ТАКЕ ВІЙСЬКОВА ДОКТРИНА?

Військова доктрина країни може визначатися по-різному, але якщо казати простими словами, то це сукупність уявлень про військову політику держави. Передусім доктрина визначає потенційні проблеми, які потрібно розв'язати, а потім пропонує магістральні шляхи їх вирішення.

Військова доктрина – це не документ, написаний бюрократичним жарґоном з метою вираження простих ідей на кшталт "РФ, як виявляється, наш ворог, і треба з цим щось робити".

Наприклад, військова доктрина Швейцарії відштовхується від того, що країна принципово покладається на свої сили у зв'язку з тим, що вважає нейтралітет фундаментальним принципом своєї зовнішньої політики. Оскільки Швейцарія – держава невелика, але з гарними військовими традиціями та природними особливостями, що сприяють веденню оборони та партизанської війни, вони відштовхуються від ідеї боротьби на власних теренах та максимальної мілітаризації суспільства.

Військова доктрина Ізраїлю побудована на констатації того факту, що ворог перевищує їх кількісно, а територія країни вкрай погано пристосована до оборони в силу природних причин. Отже, ключем до вирішення завдань є якісна перевага в техніці та підготовці в поєднанні з максимально швидким перенесенням війни на ворожу територію. Все це передбачає високий рівень мілітаризації держави, але з дещо іншою специфікою, ніж у Швейцарії. Війна на чужих теренах зумовлює певний ухил від "міліційності" до "регулярності".

Військову доктрину Сінгапуру визначають як доктрину "отруєної креветки". Держава відносно невелика (хоча густо населена), отже, відштовхується від принципу "хто схоче їсти, той отруїться". Армія надзвичайно високотехнологічна і готова перетворити втрати в процесі окупації на неприйнятні.

Ну а така країна як США відштовхується від ідеї досягнення тотальної переваги в технологічній сфері в поєднанні з бажаною перевагою кількісною. Благо, розміри, рівень розвитку та фінанси дозволяють саме такий варіант.

Своя військова доктрина є навіть у Люксембургу. Вона полягає в обов'язковій участі його кількатисячних сил в усіх війнах, які ведуть його союзники. Збройні сили Люксембургу брали участь у бойових діях Корейської війни, наприклад. Не маючи змоги розраховувати на власні сили через маленькі розміри, Люксембург, тим не менше, претендує на моральну рівність з тими союзниками, які реально вирішують долю конфлікту.

Отже, для створення військової доктрини України треба для початку зрозуміти, які перед нею стоять завдання, а потім означити шляхи їх виконання.

Едуард Юрченко

"КОНФЛІКТ НА СХОДІ": ФОРМУЛА ПОРАЖЕНСТВА

Нещодавно від Президента України пролунало, що альтернативи "мирному поверненню" Донбасу не існує. Варто навести буквально кілька заперечень, які показують, що не лише фарс перемовин із бандитами ("мирне врегулювання") не витримує жодної критики – вся постановка владою питання про всього-на-всього "конфлікт на Сході", що підлягає вирішенню або ні, у корні хибна. Така риторика – один із кодів поражeнства, до якого нас привчають.

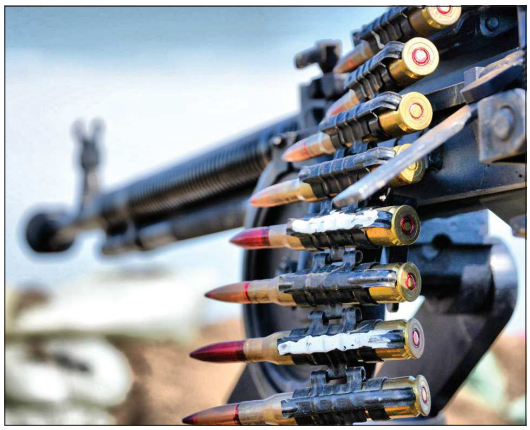

1) Суперечка, що є основою для війни РФ та України, полягає не в кордонах, а в самому факті існування незалежної України. Спроби представити конфлікт як спробу ворога захопити Крим або Донбас – військово-політична омана кремлівського режиму, що не має нічого спільного з реальністю. Такий "успіх" не принесе Ерефії виграшу і, більше того, відкриє дорогу до стратегічної катастрофи. Ворогу потрібен контроль над основною частиною Південного Сходу нашої країни (як мінімум стабільний вихід до Криму). Але навіть це не може стати для нього точкою, де він зупиниться. Україна без Південного Сходу буде занадто легкою здобиччю для того, щоб він утримався від її повного знищення.

2) Перевага ворога в живій силі та ресурсах не є абсолютною. Україна має достатні людські та інші ресурси для перемоги не тільки в обороні, а й наступальній війні. Більше того, стратегічна оборона є значно гіршим варіантом, оскільки ворог, як зазначалося вище, не здатен до адекватного співіснування з нашою країною.

3) Історичний досвід людства та сучасна військова наука переконливо свідчать про те, що відчутна кількісна перевага абсолютно не є гарантом успішного ведення війни. Більше того, сучасні тенденції в розвитку цивілізації в цілому та військового мистецтва зокрема свідчать про наростаючу перевагу якості над кількістю. В певному розумінні війни третього тисячоліття матимуть менш масовий характер.

4) Сучасна війна має як ніколи тотальний характер. У цьому вона давно залишила позаду світові війни 20 сторіччя. Мова йде не про коврові бомбардування, а про речі значно ефективніші та страшніші. Сьогодні війна охоплює собою всі сфери життя суспільства, остаточно змивши розмежування цивільного та мілітарного. Військові кампанії ведуться за допомоги ЗМІ, науки, культури та демографії. Це лише приклади, що кидаються у вічі. Не залишилося сфер людської діяльності, що не стали полем для битв третього тисячоліття. Менша масовість з лихвою компенсується всеохопністю.

Як бачимо, якщо чогось і "не існує", то це бодай приблизного уявлення очільників держави про плани ворога та принципи військової доктрини, якою вони мають керуватися задля відвернення загрози, що вже давно нависла над Україною в цілому, а не її південно-східним "проблемним регіоном". Задача порятунку нашої країни від окупанта не просто повністю лягає на плечі патріотів, де-факто упираючись в проблему некомпетентних та історично безвідповідальних урядовців, яку треба вирішувати якнайшвидше.

Едуард Юрченко

"Професійний бій – це завжди видовище. Тому я дав їм видовище..."

22 травня в Харкові відбувся турнір "Іду на Ви". У бою за правилами ММА боєць полку АЗОВ, кременчужець Максим Пістон переміг свого опонента – Антона Луньова з міста Люботин. У запеклому двобої Пістон показав справжній дух Українського Воїна, і коли вже здавалось, що переможця вже визначено, єдиним вірним рішенням Максим перевернув хід подій на свій бік та здобув однозначну перемогу. Зараз азовець розповідає про те, з чого він починав, і як зміг досягти на спортивному терені таких висот.

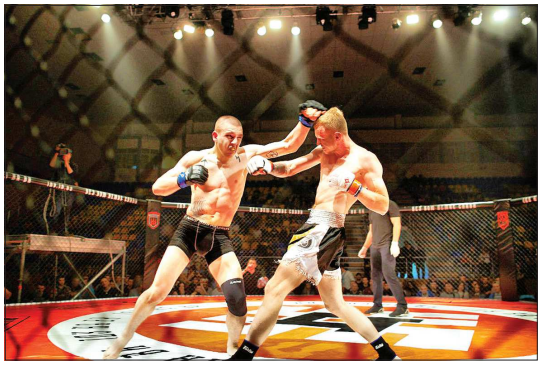

– Привіт, Максе! Розкажи про спорт у твоєму цивільному житті. З чого почав і коли це було?

О, почав я ще в дев'ятому класі. Пішов на бокс після того, як у школі мені "наваляли". Я зрозумів, що слабким бути – це взагалі не справа. І пішов на бокс. Був худим, малим, і як на змагання не прийду, то лише зважування пройду і сиджу в кутку. Супротивника нема, бо вік великий, а вага маленька. Рік займався боксом, а потім змінилися тренери, і мене кинули в нову групу. Я зрозумів, що заново проходити школу боксу не хочу, і пішов.

Потім потрапив до майбутнього тренера на кікбоксинг. Там прозаймався 2 чи 3 місяці. Потім тренер переїхав далеко в інший зал, в інший кінець міста, а тренування в 10-11 вечора починалися. Я тоді припинив ходити. Пішов на рукопашний бій та дзюдо. Потрапив у фанатський рух, за "Крємєнь" ганяв.

Тоді і дізнався про турнір реалістичних боїв "Іду на Ви". Ми з друзями сиділи після матчу, це 10 чи 11 рік був. Знаю, що наступного дня "Іду на Ви". І вони такі: "Максе, може, поїдеш?". Я кажу: "Та що я там покажу?". Вони: "Та ні, треба їхати". А я студент тоді був, грошей нема. А це в Київ треба було пхати. І хлопці скинулися бандою мені на проїзд. Поїхав вперше на турнір "Іду на Ви". У фіналі програв львів'янину. Привіз друге місце. Всі тоді дуже були приємно здивовані і втішені.

Хотів розвивати "двіжуху" в Кременчузі. По околофутболу виступав, бився. Хотів розвивати "Крємєнь", показати, що ось, дивіться, тренуватися можна, є можливість, давайте розвиватися, хоч на посадках. Але щось не вийшло.

Потім я знову потрапив до свого тренера Сергійовича десь в 2012 році. Випадково вийшло. В мене по рукопашці був тренер, і він каже: "Для "України" тобі не вистачає спарингів. В мене є друг, поїдемо до нього. Він розумний і професійний дядько – допоможе". Приїжджаємо, а там Сергійович. Він впізнав мене, звісно, одразу. Поспілкувалися. Через місяць я вже тренувався у нього постійно.

– Доволі насичено... А у яких змаганнях брав тоді участь?

Перший рік ми пролетіли скрізь. Крім області. Область – мій перший нокаут, коли я достроково закінчив і шукав супротивника на рингу, а він лежав, виявляється. Другий рік я виграв область, Чемпіонат України, Кубок України і їду на Чемпіонат Світу, який виграю.

Це, напевно, найбільш запам'ятовується у кікбоксингу і в спорті. Це в Іспанії, в Коста-Брава в 14 році. Приїхав – і тиждень такий просто наче побував на іншій планеті.

Повернувся і трохи розслабився. Першу "Україну" (Чемпіонат України) програв. Воно так завжди: виграв Світ – і все, гульки. Першу "Україну" програв, а Другу... тренер сказав, що треба майстра спорту, виграй Другий Чемпіонат України. Але тоді вже було важко. Я закінчив інститут, почалася робота, будні сірі. І коли міг, то попадав на тренування. Підготовка зменшилася. Але... у результаті – "Україну" Другу виграв. Гарно "порубилися", покарав супротивника, який на першому Чемпіонаті України виграв. Тоді готувався знову на "світ", але не вийшло. І я пішов тоді в АЗОВ.

До цього ще були два турніри "Іду на Ви". Найфеєричніші – це "Дух воїна" в Києві, куди приїжджали і з Росії хлопці, і з Білорусі. І там, в розділі до 65 кг зайняв перше місце. Хоча на вагах тоді стою – 59,9... Ну нічого, технікою взяв. Кого не міг побити – заборов, кого не міг заборoти – побив. Потім ще в Києві четвірочка організувалася по "Іду на Ви" по професіоналах, там перший бій виграв з киянином, а другий у другому раунді вже програв.

– Розкажи трохи про себе. Коли і чому ти пішов в АЗОВ?

В АЗОВі я з липня минулого року. Відсвяткував День народження та одразу пішов. Були плани розвиватися по спорту. Але в нашій країні це важко. Після першого "світу", коли я його взяв, намічався вже другий. Я спілкувався з тренером та казав, що я або їду знову на "світ" і виграю його – і тоді ми будемо якось старатися по "професіоналам" розвивати спорт, або я йду в АЗОВ. Так як в мене тут були друзі, які захищали Батьківщину, а я такий сидів у матері на шиї, тренувався і все.

"Світ" прогорів, бо не знайшлися спонсори. Я відсвяткував День народження і пішов в АЗОВ. Потрапив в четверту сотню. Там пробув близько півроку. Можна сказати, що з початку формування четвертої сотні був. Далі перевівся до третьої. Хотілося розвиватися, і побратим сказав, що тут краще за всіх розвиваються, тренуються і всяке таке. Тут продовжив займатися спортом, брати участь у змаганнях.

– Так, цікаво, а що це за змагання?

Першими змаганнями були Чемпіонат України з кікбоксингу і "Щит України" серед військових підрозділів. Там записався і на "звичайну" Україну, і на Україну серед військових. На "звичайній" хотілося перевірити свій рівень. В першому бої програв по очках супротивнику. Чесно сказати, не особливо програв. "Фізухи" не вистачило, тому що підготовка не дуже. А другу Україну серед військових з трьох боїв два достроково закінчив, впевнено пройшов.

Потім з'явився турнір "Іду на Ви", точніше, відновився. У цих змаганнях я вже четвертий раз брав участь. Завжди був у "призах". І тут одразу готувався до вагової категорії до 61 кг по любителях. Але за тиждень-два дізнався, що йду по професіоналах і до 65 кг. Якось довелося наїдати. У результаті з 63-ьома кілограмами вийшов на зважування. *(Сміється)*

– Як готувався до таких важливих змагань?

Підготовка... Готуватися почав ще в Одесі. З хлопцями з 4 сотні. З ними вже фізичну підготовку почав тренувати, крос-фіти всякі, бруси-турніки. Опісля вже приїхали сюди, вже залишалося два тижні до турніру, плюс друга сотня переїжджала, де були спаринг-партнери. Там був Поляк. Він вибирав час, приїжджав, і ми тут спарингувалися. Завдяки йому та СП проходила підготовка. Я його висмикував, він "тримав на лапах", готував. Плюс ще, звісно, сам: ранкові кроси, мішок. Підготовка слабенька була. Я не знаю, яким дивом, але переміг. Можливо, те, що не перший рік брав участь. Так як людина з залу не вилазила, а я тут такий прийшов, вояка, і все.

– Розкажи більше про участь у останніх боях "Іду на Ви"? Який в них був сенс, після якого часу вони відновилися?

"Іду на Ви"... О, їх дуже довго не було. Останній раз я мав брати участь у 2014 році, мав бути рейтинговий бій в мене з дніпрянином. Тоді через війну відмінилися турніри "Іду на Ви". Хлопці, які займалися цими боями та взагалі націоналістичним рухом, майже всі пішли воювати. Я не пішов, бо готувався, як я вже і казав, до Чемпіонату Світу.

Вже був в АЗОВі, коли з'явилася інформація, що буде ювілейний турнір "Іду на Ви". Я одразу записався, бо знаю, що командири потім спитають. У результаті, за два тижні там вже бігали з рапортами. Викликав Мосе, спитав: "Що там, записався?" Кажу: "Звичайно!". Ну все, рапорт, вважай, підписаний.

По організації. Чесно, сподобалося, що професійні бої на рівні провели. Тобто, я приїхав, мене заселили в готелі – все як у Європі прямо. На турнір приїхав, побився, відвезли знову ж на готель. Організація була класна.

Але я не побачив різниці, що це професійні бої, що просто хлопці там "рубалися". Раніше це було в шоломах, рукавицях, з щитками, а зараз всі однаково ходять. А рівень, звісно... Дивився бої, по професіоналах мені бійця гарного підібрали. Видно, що готувався, і весь зал готувався, що він виграє. Бо особливо голосних овацій я не помітив, окрім Буби та хлопців з першої сотні, що приїхали підтримати. Єдину підтримку від них лише побачив. Всі думали, що ЦК-шник (Цивільний корпус АЗОВу) переможе азовця. Як би не так. Сподівався, що в першому раунді все скінчиться, але він протягнув до другого, а в другому навики і те, що я давно в спорті і старший, тому переміг. Я почав давити впритул. Одразу тактика була: "ударкою" заб'ю. Потім приїжджаю, а там кажуть, хто і де брав участь. Чую: КМС, боксер. Я такий: "Все, "ударка" відміняється. Треба зморити". Так і вийшло. Перший раунд всі там думали, що Пістону "гаплик".

Він постійно сидів та намагався мене бити. Вухо набив класно, сильно. Але факт в тому, що він після першого раунду встав і все, втомився. І тут Максимко (*сміється – авт.*) задіяв свою тактику. Увімкнув трохи розум, що "ударку" тягну, але на дистанції. Думаю, нецікаво це для глядачів.

Професійний бій – це завжди видовище має бути. Ну і дав я їм видовище. Глядачі всі задоволені, що він там на мені зверху сидить, б'є-б'є. Але в другому раунді він вийшов і вже нічого не міг. Тут вже підключилися ноги, почав його штовхати. А потім він мене завалив, і всі думали, ну тут вже навалиться і заб'є. Але ні, бо саме тут впав у трикутник. Залишалося тільки дотиснути, і він здався. Всі, напевно, в шоці були. А на відео дивився: задоволені були лише 5-7 людей, що зі мною приїхали. А всі інші в залі сиділи з очима по п'ять копійок: "Як? Як так?".

Молодці, що починають знову розвивати. Я з першого турніру "Іду на Ви", і мені це подобається. Це не якийсь сейшн, де ти приходиш, а там всі "набухані" і "нанюхані", а тут реально приходять хлопці, з якими цікаво поспілкуватися. На них дивишся: всі з бородами, здорові, спортсмени. Це треба розвивати. Спорт завжди треба розвивати.

– Як ти намагаєшся підтримувати себе в формі в полку?

На Урзуфі ще залу не було, був вуличний зал, і я тренувався там. Плюс виходив з хлопцями деколи "на лапи". Тренувань як таких не було. А коли сюди, в Маріуполь, переїхав, тут вже був зал. Було дуже приємно. Майже зал мрії. Не вистачає тільки тренера та спаринг-партнерів. Готуватися було складно, переїзди. Вранці крос, потім мішок, потім скакалка. Тобто, фізо. Зранку лише так було. А ввечері витягував СП, і він мене тримав "на лапах", і ми з ним боролися. І з Поляком. З ним була найбільша підготовка, так як ми з ним спарингуємо. Хоча мужику 41 рік, але якщо взяти його на якісь змагання, то він би половину профіків "розвалив" спокійно. (*Сміється*)

І він виривався постійно. Дзвонив: "Привіт, Пістоне, я там з Юр'ївки можу приїхати, потренуватися". Я був в шоці. Він реально приїжджав, і ми тренувалися. Класно. Тобто, готували мене Поляк і СП, за що я їм дуже вдячний.

Ну і сам, звісно, готував себе. Був випадок, що я зранку з пробіжки йшов на мішечок, приходжу в зал, а мішків немає. Їх всі забрали на Юр'ївку. Було так сумно. Але два дні, і мішки вже висять. Хімік давав ключ від залу, коли він був зачинений. Складно було готуватися, якщо чесно. Фізично, коли почався бій, я відчув, що людина готувалася нормально, а я так.

Ти брав участь у багатьох чемпіонатах, які в тебе титули?

Починав я по рукопашці, друге місце по Україні. Потім друге місце "Іду на Ви". Потім область неодноразова, Україна неодноразова, Кубок неодноразовий, призер і чемпіон, потім Світ, призер і чемпіон, "Іду на Ви. Дух воїна" чемпіон, ну і професійні ж бої всякі. По титулах Чемпіон України, Чемпіон Кубку України, Чемпіон Світу по кікбоксингу. Найбільше, звісно, світ радує. І Чемпіон України "Щит України" по військових підрозділах.

Наостанок поговоримо про подальші спортивні плани?

Чесно кажучи хочеться в Китай на професійні бої. Але це треба готуватися. В подальшому толком нічого і нема. Зараз заживаю і починаю знову тренуватися, входити у форму. Перші ж змагання – і я буду готуватися до них. А побажання мої – це поїхати на професійні бої у Китай з тренером по кікбоксингу. Ми вже спілкуємося на цю тему.

Треба розвиватися. Зараз перша сотня приїхала. Я буду шукати хлопців, які вже займалися, які хочуть займатися. Буду проводити тренування тут. Шукати спаринг-партнерів, хлопців готувати. Бо, коли воєнні дії не ведуть, люди просто плавляться без занять. Хлопці і командири підтримують таку підготовку. Тому я буду розвиватися і хлопців розвивати.

Розмовляла Лада

Маріупольські ультрас: створення руху у Приазов'ї

ПОЯВА ФУТБОЛУ В МАРІУПОЛІ

Зараз складно повірити в те, що на території Маріуполя перший стадіон з'явився в далекому 1902 році. Перша футбольна команда була створена з робітників заводів у 1910 році, і вже 1912 року маріупольські футболісти взяли участь у міжміському турнірі. Але Перша Світова війна загальмувала розвиток футболу.

Час йшов, з'являлися нові футбольні колективи. Друга Світова війна слідом за Першою відрізає Маріуполь від футбольного світу, так як більшість спортсменів добровольцями йдуть на фронт. Стрімкий наступ німецьких військ в 1941 році та відсутність своєчасної протидії збоку влади приазовського міста дозволила блискавично захопити Маріуполь нацистам. Під окупацію він потрапив 8 жовтня 1941 року.

Нова німецька влада вирішила своєрідним способом показати свою лояльність: вони провели 31 жовтня 1941 року футбольний матч з місцевими жителями. Футбольна команда Маріуполя, створена з робітників різних підприємств, зустрілася із солдатами танкових частин Вермахту. Зустріч закінчилася виграшем для маріупольців з рахунком 3:1. Більше місто не бачило футбольних матчів аж до 1943 року.

Відродження відбулося у вересні 1944 року, коли маріупольська "Сталь" взяла участь в розіграші Кубку України. У 1949 році місто було перейменовано в Жданов, а футбольна команда отримала ім'я "Металург". 1959 року назву змінено на "Авангард", а в 1961 – на "Азовсталь". У 1964 році команда Жданова провалює футбольний сезон і розформовується.

Але у 1965 році місцевою владою створюється клуб "Азовець", який стрімко пробивається у професійний футбол. У 1971 році команда знову стає "Металургом". Але зміни керівництва несуть рушійний характер, і клуб вилітає з другою ліги та з часом зникає. У 1987 з'являється нова команда "Локомотив", яка в 1976 перейменована в "Новатор" і це ім'я носить до розвалу СРСР. В січні 1989 році місту повернена історична назва – Маріуполь.

ФОРМУВАННЯ МАРІУПОЛЬСЬКОГО ФАНАТСЬКОГО РУХУ: 80-90-ТІ РОКИ

Хоча для команд, що виступали у другій лізі союзного першості, фанати були великою рідкістю, у серпні 1987 року в Маріуполі все ж з'являється такий неформальний рух. Поява його випала на важкі часи розвалу СРСР, коли будь-які подібні формування дуже жорстко утискалися. Але це не зупинило хлопців, які 14 серпня 1987 року в матчі з херсонським "Кристалом" зібрали групу, яка називала себе фанатами "Новатора".

Першими кольорами команди були жовтий та синій, але вони ніяк не були пов'язані із національною символікою. Це були кольори товариства "Трудові резерви". Після перерви на міжсезоння сезон-88 фанати жданівської команди розпочали зі справжнього фанатського сектору з прапорами, "розами" (фанатськими шарфами) та власними кричалками.

Тоді ж, у 1988 році, фанати "Новатора" починають їздити разом з командою на виїзди. Тоді всі подорожі здійснювалися тільки своїм ходом. Ідеальним виїздом вважалося, якщо фанат дістався до іншого міста лише на "собаках" (електричках), не заплативши при цьому ні копійки. Вся фанатська символіка створювалася власноруч. Такі звичаї 80-х...

Перший виїзд фанати "пробили" в Горлівку у складі 5 людей. Далі були Харків, Миколаїв, Керч, Черкаси, Павлоград. Пізніше – Запоріжжя. У 1988 у русі з'явилася "основа" з 10-15 людей при загальному складі сектору у 20-40. В 1989 році з'явилися нові обличчя.

Але у будь-якому русі є як підйоми, так і спади. В кінці 1989 року більшість вболівальників залишила юнацьке захоплення і занурилася у життєві проблеми.

У 1990 році для маріупольського футболу почався "чорний" період. Команда вилетіла у першість колективів фізкультури. В сезоні-90 фанатський сектор спорожнів, але все ж налічував невелику кількість відданих фанатів, які продовжували їздити з командою по містах.

1993-95 роки маріупольська команда дивувала своєю поганою грою у нижчих лігах чемпіонатів України. Що казати про фанатський сектор? До середини 90-х зі старого "новаторського" руху майже нікого не залишилося. Команда змінила назву на "Металург", і вирішено було змінити кольори. Новими стали червоний та синій. Основною причиною став збіг старих кольорів "Новатора" з державними. Червоно-синя символіка відповідала також формі, у якій виступали футболісти.

Протягом сезону-95-96 "Металург" знаходився угорі турнірної таблиці. До першої ліги залишався один крок – весняний матч з командою із Новомосковська. Справжньою подією став виграш маріупольців із рахунком 3:0. І вже влітку 1996 року "Металург" впевнено вийшов у першу лігу Чемпіонату України. Підйом рівня маріупольського футболу привернув увагу громадськості, і на трибуни потягнулися нові глядачі.

Завершивши сезон 1996-97 року на 3 стрічці турнірної таблиці, маріупольський "Металург" відвоював собі місце в елітному дивізіоні. Фанатський рух готувався до ігор дуже грунтовно. Було вирішено знову змінити кольори, так як столичне ЦСКА мало офіційну червоно-синю символіку. Тоді вибір зупинився на помаранчево-зеленому (зелений – символ футбольного поля, а помаранчевий – металургійної промисловості). Була виготовлена значна кількість символіки з новими кольорами, а також великий банер з назвою угрупування "Azovski legion".

Але керівництво клубу навідріз відмовлялося утвердити нову символіку та пропонувало взяти біло-сині кольори. Були замовлені декілька тисяч біло-синіх шарфів, які роздавали прямо на іграх. Фанати ж залишилися вірними своїй помаранчево-зеленій символіці. Тоді вперше і відбувся поділ клубної символіки на офіційну та фанатську. Пізніше рух пережив ще декілька застоїв до початку 2000-х.

РОЗВИТОК ФАНАТСЬКОГО РУХУ У 2000-Х РОКАХ

Омолодження фанатського сектору відбулося з відкриттям нового стадіону в липні 2001 року в парку Петровського (де і зараз проходять домашні ігри команди).

21 вік приніс зміни у фанатський рух. З'явився особливий імідж фаната, який дійшов до нас з Англії та виражався у носінні таких фірм як "Lonsdale", "UMBRO", "Fred Perry", "Burberry", камуфльованих речей, пілотних курток (бомберів), важких черевиків та коротких армійських зачісок.

Змінюється також і світогляд фаната – тепер хлопці наслідують праву ідеологію та націоналізм. У символіці з'являються "рози" із назвами угрупувань.

Сезон 2001-02 почався з відкриття нового стадіону "Іллічівець". Також відбулася розмова між фанатами та керівництвом щодо кольорів клубу. Справа в тому, що емблема "Металурга" складалася з помаранчево-фіолетових та біло-блакитних кольорів. Але замовити прапор таких кольорів було нереально, бо у фірмах з виготовлення фанатської атрибутики були відсутні фіолетові нитки та тканина. Після довгих розмов вибір зупинили на помаранчево-синіх кольорах.

Першим справжнім фанатським сектором став 18. Це був 2002-03 сезон. Тоді серед фанатської молоді з'являється праве угрупування "Rangers". З появою офіційного фан-клубу команди ультрас переходять на 13 сектор.

2003 рік приніс восьму за рахунком зміну назви клубу з "Металурга" на "Іллічівець". Фанати залишилися вірними старій назві та використовували її в кричалках та піснях. Також сезон-2003 приніс і перше зіткнення з фанатами харківського "Металіста" (вперше за історію маріупольського руху): з'ясування відносин відбувалося просто на вокзалі за системою Fear Play спочатку 11x11, а потим 7x7.

Початок нового сезону ознаменований зміною іміджу фанатів: короткі зачіски виходять з моди, з важких черевиків фанати перевзуваються у кросівки. Для деяких маріупольських фанатів хуліганізм стає важливішим за футбол. 13-ий сектор постійно поповнюється новими обличчями.

15 липня 2004 року у маріупольському футболі відбулася історична подія – вперше команда приазовського міста взяла участь в євротурнірі. Перший матч з єреванським "Бананцом" маріупольці виграли із рахунком 2:0. Після домашньої перемоги "Іллічівець" обіграв із тим же рахунком опонентів на виїзді.

У Чемпіонаті України до осені 2004 року маріупольська команда знаходилася в середині турнірної таблиці. Тоді ж керівництво клубу почало планомірне знищення правого фан-руху в Маріуполі. Для того, щоб заманити молодь в офіційний фан-рух, керівництво клубу надавало його членам безкоштовні автобуси на виїзні матчі, у той час як представників фанатських угрупувань просто перестали допускати на сектор. 13 сектор почали займати вболівальники з фан-клубу ПДТУ у червоно-синіх манішках і з дудками, витіснивши правих фанів.

НОВА ІСТОРІЯ РУХУ

Після довгої боротьби фанати все ж знаходять собі місце на 19 секторі. Через повну нетерпимість керівництва клубу до фанатських угрупувань сектор з часом налічує лише 15-30 "мариків". Та і взагалі, якщо підбити підсумки 2004-2005 років, то маріупольський рух пережив глобальний спад активності.

2006 рік подарував маріупольському фанатському угрупуванню надію на розвиток. Вони почали отримувати безкоштовні автобуси на ігри. Але чекало на представників руху і багато труднощів. Тим не менш, команда отримувала яскраву та доволі важливу підтримку збоку позаофіційних фанатів.

У 2007 році сектор знову очікувала свіжа кров. Сектор налічує близько 35 людей та основною метою ставить собі розвиток руху. Пізніше "Іллічівець" вилетить з вищої ліги, але це майже не відобразиться на ультрас. Більше того, з'явиться нове угрупування під назвою "М9" (М – Маріуполь, 9 – рідний 9 сектор). Датою створення вважається 4 серпня 2007 року. "М9" позиціонувала себе як виключно фанатська організація, що за мету ставить яскраву підтримку команди поза політикою. "М9" офіційно відмовилися від назви "Іллічівець", вважаючи її недоцільною.

Першість України 2008-2009 принесла в Маріуполі нові репресії проти правих фанатів. Тим не менш, це не лякало вірних клубу фанів. Вони продовжували підтримувати "Металург" на домашньому та виїзних секторах попри всі утиски.

У січні 2009 року в одному з кафе Маріуполя відбулася зустріч фан-руху 80-х та 90-х років. Під час зустрічі з'ясувалося, що багато подій зі становлення та розвитку руху з часом спотворилися, і з відходом від руху досвідченіших представників, молодь вже не дізнається, якими були витоки.

Тоді "для своїх" у 2009 році друком вийшла книга "Краткое повествование становления и развития мариупольского футбольного фан-движения 1987-2008" Анатолія Діхтяря (відомого маріупольського представника фан-руху, що і досі відвідує домашні та виїзні матчі клубу).

Останні роки склад фан-руху оновлювався багато разів. Маріупольські ультрас остаточно закріпилися на 1 секторі стадіону "Іллічівець". За цей час серед представників руху створювалася велика кількість "фірм", серед яких відомі "Їжачки" та "Юність". Досі існує угрупування "М9".

На розвиток маріупольського фанатського руху 2014-16 років дуже сильно вплинула окупація міста та війна у країні. Спочатку футбол зовсім зник з окупованого Маріуполя, і домашні ігри проводилися в інших містах. Відвідати таку домашню-виїзну гру у фанатів просто не було змоги, бо потяги та електрички перестали на якийсь час ходити з міста. Багато маріупольських "ультрасів" пішли добровольцями у різні військові підрозділи. Багато зараз несуть службу саме в полку АЗОВ.

Наразі сектор налічує близько сотні представників, і складно уявити, що чекає далі на фан-рух "Металурга". Але з впевненістю можна сказати, що за майже 20 років існування "ультрас" Маріуполя, фанатський рух пережив багато і приємних, і складних моментів, раз за разом повставаючи з попелу як фенікс, отже, і надалі він продовжуватиме свою історію.

Лада

ЗОРЯНИЙ ДЕСАНТ:
ІСТОРІЯ КОСМІЧНОЇ СПАРТИ

"Зоряний Десант" – роман американського письменника-фантаста Роберта Хайнлайна майже відразу після публікації зазнав критики з боку ліберальної літературної кліки; посипалися звинувачення про виправдання мілітаризму, і навіть фашизму – все це злилося воєдино з панівними тоді пацифістськими настроями в колах американської інтелігенції, яка підтримала в 1958 році заклик Національного комітету з питань ядерної політики до одностороннього ядерного роззброєння. Цікаво, що у Великобританії в тому ж році пацифісти, які об'єдналися в CND (Кампанія за ядерне роззброєння), проводять марш – участь в марші беруть лейбористи, троцькісти, християнські пацифісти та інші представники лівих сил. Президентом CND став знаменитий британський філософ Бертран Рассел – соціаліст, пацифіст (який, при цьому, закликав до війни з Німеччиною), апологет атеїзму (в його гірших, відзначимо, проявах), автор абсолютно божевільного порівняння суспільного ладу "Держави" Платона з більшовизмом. Символом CND стає знаменитий завдяки руху хіпі – "символ миру".

Роберт Хайнлайн сприйняв ідеї про роззброєння негативно, і це стало одним із каталізаторів написання "Зоряного десанту".

Незважаючи на критику, в 1960 році роман отримав літературну премію "Х'юго", а вже в 1997 – був екранізований режисером Полом Верховеном. Фільм переінакшив більшу частину сюжетних ходів, однак, по суті, є для нас настільки ж цікавим, як і книжка.

Основна сюжетна канва твору – війна Земної Федерації (державного утворення об-'єднаної людства, що вирвалося, нарешті, в космічні простори) проти цивілізації розумних комах. Головний герой – це син представника середнього класу, який, під впливом особистих чинників і спілкування зі шкільним учителем історії, полковником Дюбуа, записується до збройних сил і потрапляє в десант.

Найбільше нас цікавить у "Зоряному десанті" політичний устрій Земної Федерації. У романі розповідається, що демократія (і більшовизм, до речі) в XX столітті зазнала краху ("уряди всіх найбільших держав повністю дискредитували себе"), після чого в багатьох країнах до влади прийшли ветерани, що повернулися з війн – вони змогли перемогти анархію в суспільстві, придушити хвилювання та бунти, і створили аристократичну систему правління. Система отримання права голосу тією самою мірою, яка надавалася цьому поняттю в давньогрецьких полісах, була збудована таким чином: для того, щоб стати громадянином Федерації і отримати право голосу необхідно пройти службу в армії (воюючої, до слова, держави) не менше, ніж упродовж двох років.

При цьому переможений був навіть "міф прогресу": незважаючи на високі наукові досягнення (завдяки яким людство, зокрема, і вирвалося в космос у хайнлайнівській моделі реальності – а не залишилося деградувати на виснаженій планеті, що більше скидається на майбутнє Герберта Уеллса), до влади не були допущені вчені, "технократичний рай" не вдався. Тут найбільш доречно навести цитату з книги: "Переворот не відбувся. Розвиток науки сам по собі не є благом, незважаючи на всі ті імпульси, які він надає рухові суспільства шляхом прогресу. Вчені – і теоретики, і практики – найчастіше настільки егоцентричні, що у них просто відсутнє почуття соціальної відповідальності".

Також, як приклад настроїв у суспільстві, можна згадати діалог між полковником Дюбуа і його ученицею: дівчинка заявила вчителю, що її мати заперечує насильство, як конструктивний фактор впливу (або ж як щось корисне в цілому). На це вчитель історії відповідає, що батьки міста Карфагена були б дуже здивовані, дізнавшись про це (Карфаген, як відомо, був знищений римлянами навесні 146 року до н. е.), і додає: "Всякому, хто сповідує історично не обґрунтовану і аморальну концепцію щодо того, що "насильство не в змозі нічого створити", я порадив би подискутувати з духами Наполеона Бонапарта і герцога Веллінгтона. "Варто зауважити, що, очевидно, родина дівчинки, яка поставила питання (як і сім'я головного героя Хуана Ріко) – представники середнього класу, які не мають статусу громадянина і права голосу; між тим, таким людям дозволялося володіти майном і мати фінансовий достаток – так само, як ілотам в стародавній Спарті.

Таким чином, військовій аристократії вдалося збудувати державу, схожу за моральними устоями та соціальним устроєм на недосяжний нині античний ідеал; можна навіть сказати, що Хайнлайн описав Консервативну Революцію та її наслідки.

Чому для нас важливий "Зоряний Десант" – як книга, так і фільм? Тому, що це приклад втілення наших ідей не в минулому, похованому під пилом історії, і навіть не в рефлексії над актуальною політичною несправедливістю. "Зоряний Десант" – це так гостро необхідний нам футуристичний прогноз, безпосередня вказівка на майбутнє, пробудженого від декадентського сну людства, і, звичайно ж, один із найкращих видів реклами наших поглядів серед аполітичного населення.

І ми віримо, що прийде час, і на далеких планетах будуть зводити прапори перемоги над деградацією, долею і приреченістю – сильні, сміливі, горді громадяни Космічної Спарти.

Для кращого ознайомлення з цим чудовим твором, радимо переглянути фільм, а потім – заглибитися у прочитання книжки.

Євген Врядник

ВИДАННЯ ПОЛКУ "АЗОВ"
Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
chorne.sontse@gmail.com
Газета видана в зоні бойових дій

Над номером працювали:
Головний редактор: ***Коцик***
Журналісти: ***Лада, Нікополь, Нава***
Фотографи: ***Яра, Остап, Молот***
У номері використані фотографії і ілюстрації з архівів прес-служби полку АЗОВ в зоні АТО

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали.
У передруках посилання на джерело є обов'язковим.
Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів.
Замовник: полк АЗОВ, відповідальний за випуск: Коцкович Наталя Іванівна, Наклад 15 000 примірників.